Omraam Mikhaël Aïvanhov

CENTRI ŞI CORPURI SUBTILE

aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele

Cap. 1 Evoluţia umană şi dezvoltarea organelor spirituale

Posedăm un corp fizic care e compus din organe. Chiar şi copiii ştiu asta: întrebaţi-i unde le sunt ochii, ei vă vor arăta; şi gura, urechile, nasul, picioarele vi le vor arăta, de asemenea. Mai târziu, la şcoală, ei vor învăţa că omul are cinci simţuri (vederea, mirosul, auzul, gustul şi simţul tactil), având fiecare funcţii bine determinate: funcţiile senzaţiilor tactile nu sunt cele ale gustului sau ale vederii, etc.

Toate raporturile omului cu lumea sunt bazate pe cele cinci simţuri, de aceea el încearcă să profite la maxim de posibilităţile lor şi, de asemenea, să-şi multiplice senzaţiile pe care le furnizează ochii, urechile, pielea, etc... Printre senzaţii, unele sunt mai mult sau mai puţin necesare şi mai mult sau mai puţin intense. De exemplu, gustul: cine ar nega bogăţia, varietatea senzaţiilor produse de gust, mai ales la o masă suculentă? Sau simţul tactil... Când un bărbat şi o femeie se mângâie, ei simt senzaţii de o mare intensitate; se spune că plăcerea sexuală dă cele mai puternice senzaţii, ceea ce este destul de îndoielnic. În general, da, e adevărat, dar nu pentru toată lumea: anumiţi artişti, înzestraţi cu o mare sensibilitate a vederii sau auzului, trăiesc cele mai puternice impresii graţie culorilor şi sunetelor, mai intense decât cele din

cazul actului sexual, care adesea îi lasă indiferenţi şi reci.

Majoritatea oamenilor nu e încă aşa de evoluată, putem spune că simţul tactil (în care includem şi sexualitatea) şi gustul sunt, pe moment, cele două simţuri care guvernează lumea. Vederea, auzul şi mirosul ocupă un loc secundar; sunt oameni pe care parfumurile, sunetele şi culorile îi lasă indiferenţi, cu excepţia cazului când este în joc interesul lor, ca în cazul animalelor, unde mirosul, auzul şi văzul sunt extraordinar de dezvoltate, pentru că au nevoie de aceste simţuri pentru a se proteja şi a-şi căuta hrana.

Vă vorbesc de lucruri pe care le ştiţi, dar o fac pentru a vă atrage atenţia asupra concluziilor la care, sigur, nu aţi ajuns. De milenii oamenii exersează cum să-şi multiplice, cum să-şi amplifice senzaţiile şi percepţiile celor cinci simţuri, şi acest joc pe claviatura celor cinci simţuri îl numesc cultură şi civilizaţie. Ei bine, e puţin cam sărăcăcios acest fel de a vedea lucrurile. Oricare ar fi gradul de fineţe pe care l-ar putea atinge, cele cinci simţuri rămân oricum limitate, pentru că aparţin lumii fizice şi nu explorează decât planul fizic. Natura a prevăzut şi alte clape pe claviatură... da, un al şaselea, al şaptelea simţ, de o altă intensitate, de o altă putere. Numai că, pe moment, oamenii s-au limitat la cele cinci simţuri, nu vor să recunoască că sunt şi alte domenii de explorat, de văzut, de atins, de respirat. Nu este deci de mirare că nu pot avea noi senzaţii, mai extinse, mai bogate, mai subtile. Cum se poate explica faptul că, fără a-şi hrăni în nici un fel cele cinci simţuri, anumite fiinţe au percepţii care le duc până la extaz: o lărgire a conştiinţei, o impresie de plenitudine, de grandoare şi imensitate?

Oamenii trebuie să înţeleagă că, necăutând decât acumularea şi amplificarea senzaţiilor fizice, vor avea mari decepţii, deoarece senzaţiile acestea sunt limitate. De ce? Pentru că fiecare organ este specializat: el îndeplineşte o funcţie determinată şi nu procură decât senzaţii ce corespund naturii sale. Pentru a simţi noi senzaţii, trebuie să ne adresăm altor organe, pe care le posedăm.

Observaţi oamenii: ei au posibilitatea de a vedea totul, de a gusta şi atinge totul, de a cumpăra totul, şi totuşi le lipseşte ceva. De ce? Pentru că ei nu ştiu că, pentru a cunoaşte plenitudinea, a descoperi senzaţii de o putere şi bogăţie într-adevăr excepţionale, trebuie să înceapă prin a nu mai conta exclusiv pe cele cinci simţuri. În acest domeniu orientalii sunt capabili de a face experienţe absolut de neconceput pentru occidentali. În India sau în Tibet, de exemplu, anumiţi yoghini locuiesc în găuri scobite în pământ. În această obscuritate, în linişte absolută, nu există nici un fel de hrană pentru cele cinci simţuri, pe care yoghinul reuşeşte să le amorţească prin meditaţie. Iar când simţurile se opresc din funcţiune, ele nu mai absorb energia psihică destinată centrilor subtili: atunci, aceştia se trezesc şi yoghinul începe să vadă, să audă şi să simtă, să atingă elementele fluidice din regiunile superioare. Iată deci scopul pentru care aceste fiinţe excepţionale încearcă, unii timp de ani de zile, să-şi suprime senzaţiile vizuale, auditive, olfactive, etc... oprind orice mişcare. Rămâne doar gândirea; în continuare, ei îşi opresc până şi gândirea, pentru a trăi în comunitate totală cu Divinitatea.

Dumnezeu a depus în sufletul uman posibilităţi pe care o existenţă întoarsă prea mult spre exterior le împiedică a se trezi. De altfel, ce faceţi atunci când

meditaţi? Închideţi ochii pentru a vă putea întoarce atenţia spre interior... Dar aş dori să aduc o precizare la acest subiect. Când meditaţi, nu rămâneţi prea mult timp cu ochii închişi; altfel, de vreme ce nu sunteţi încă yoghini hinduşi, riscaţi să adormiţi. Deschideţi din când în când ochii, fără a vă lăsa atenţia distrasă de ceea ce vă înconjoară, închideţi-i, apoi deschideţi-i din nou... Bineînţeles, pentru a medita se recomandă în general de a închide ochii, pentru că aceasta ajută la izolare şi concentrare. Dar dacă îi închidem prea mult timp, adormim...

Ce se petrece: deschizând ochii, ne trezim, iar închizându-i, ne pregătim să dormim. Este un proces înregistrat în creier de milioane de ani, iar natura, care este fidelă şi veridică, spune: „Aţi închis ochii? Înseamnă că doriţi să dormiţi. Foarte bine, vom aranja asta!” Şi iată-vă, scufundat într-o... „meditaţie” profundă! Dimpotrivă, când deschideţi ochii, este semnalul de trezire: totul se pune în mişcare, începe să funcţioneze, creierul, braţele, picioarele... Da, o mică mişcare, o nimica toată - deschiderea ochilor - declanşează o lume întreagă! Această problemă, a închiderii şi deschiderii ochilor, este foarte importantă. Vi se spune uneori: „Dar deschideţi ochii!” E un fel de a vorbi, pentru că ochii voştri sunt deschişi; atunci, despre care ochi este vorba? Ei bine, despre alţi ochi care sunt mai lucizi, care au o vedere mult mai profundă, mai spirituală. Ochii corpului vostru sunt deschişi, într-adevăr, dar mai aveţi şi alţi ochi, iar aceştia sunt închişi. Totuşi uneori, observăm că ei există, şi că se pot deschide.

Uneori, pentru a putea deschide aceşti ochi spirituali, care văd aspecte mai subtile ale realităţii, trebuie închişi ochii fizici. Alteori, dimpotrivă: închizând

ochii fizici îi închidem pe cei spirituali şi deschizând ochii fizici îi deschidem pe cei spirituali. Vedeţi, sunt nuanţe foarte subtile. Încet-încet, veţi reuşi să distingeţi toate acestea şi să vă serviţi de ele în viaţa cotidiană.

Occidentali au dus la perfecţiune viaţa celor cinci simţuri. Ei îşi imaginează că în acest fel vor cunoaşte totul... şi vor fi fericiţi. Ei cunosc destule lucruri, e adevărat, încearcă multe senzaţii, dar cele cinci simţuri devorează toată energia lor psihică şi nu le rămâne nimic pentru partea spirituală. În occident, oamenii trăiesc prea mult senzaţiile fizice şi nu mai au energie pentru a o concentra spre alte facultăţi, care se pot trezi. Prea multe senzaţii! „Trăim”... desigur că trăim; dar e o viaţă care ascunde adevărata viaţă. Trebuie să înţelegeţi aceasta, şi să vă decideţi să eliminaţi multe senzaţii care împiedică o reală percepţie a lucrurilor.

La ora actuală, folosirea drogurilor se extinde tot mai mult... Din cauza dorinţei de a scăpa din insipida viaţă cotidiană, din ce în ce mai mulţi oameni caută evadarea în opiu, haşiş, marijuana, cocaină, heroină... Toţi acei care folosesc aceste droguri obţin anumite senzaţii de clarvedere, de claraudiţie, etc... care le pot da iluzia de a atinge stări de conştiinţă superioare. Dar se înşeală, şi în timp îşi pierd chiar şi propriile facultăţi intelectuale şi îşi ruinează sănătatea. Aceste droguri, deşi sunt utilizate de secole în Orient sau în America de Sud, sunt foarte nocive pentru sistemul nervos.

Hinduşii şi Tibetanii au o înaltă cunoaştere a ierburilor, e o ştiinţă care se transmite de milenii. Unele, se pare, permit când sunt mâncate a trăi săptămâni fără hrană; altele, de a rămâne zi şi noapte în zăpezile Himalaiei fără a suferi de frig. Acestea mi s-

au spus; nu le-am verificat, dar e posibil. Eu cred în puterea ierburilor. Există, de asemenea, preparate foarte puternice graţie cărora putem să ne provocăm viziuni şi dedublare. Citim, în anumite cărţi, că în Evul Mediu se cunoşteau pomade, unguente, cu care vrăjitoarele îşi ungeau corpul pentru a merge la Sabat. În realitate, ele nu mergeau nicăieri cu corpul fizic, ci cu corpul astral. Anumiţi medici au verificat realitatea acestor fenomene. Ei au adaptat reţetele, care sunt dificil de reconstituit exact, pentru că nimic nu era spus clar, şi le-au experimentat. În toate aceste unguente se introduceau substanţe excitante, care provoacă dedublarea.

Dar să lăsăm această problemă. V-am spus aceste lucruri numai pentru a vă arăta că există produse extrem de puternice care vă dau acces la planurile mai subtile decât cel fizic, dar aceste produse sunt adesea foarte nocive. De aceea vă sfătuiesc să nu vă serviţi niciodată de ele. Cea mai bună soluţie este de a căuta toate aceste senzaţii de plenitudine, libertate, bucurie, dilatare prin mijloace spirituale. Iată, este aici drumul regal. Adevăraţii discipoli nu contează pe nimic din exterior, ei ştiu că Dumnezeu a depus toate comorile şi toată bogăţiile, toate produsele tuturor laboratoarelor şi farmaciilor în ei înşişi, e suficient să le caute şi să le folosească. Ar fi păcat pentru voi, după ce aţi stat zece, douăzeci de ani într-o şcoală iniţiatică, să nu fi învăţat să puneţi în valoare bogăţiile pe care le posedaţi.

Fiecare organ de simţ ne procură o parte din cunoaşterea lumii şi e interesant de ştiut cum sunt aceste simţuri ierarhizate. Simţul tactil e specializat în ceea ce este solid, nu atingem nici ceea ce este gazos, nici ceea ce este eteric, un pic lichidele, dar mai ales

solidele. Gustul e specializat pentru lichide. Veţi spune: „Ba nu, când pun o bomboană în gură, ea e solidă, şi am totuşi o senzaţie de dulce.”.. Ah! Vă voi răspunde că n-aţi studiat bine problema: gustul nu funcţionează decât cu o condiţie, ca ceea ce puneţi în gură să aibe posibilitatea de a deveni lichid graţie salivei. Să luăm acum mirosul. Este un simţ care percepe mirosurile, adică emanaţiile gazoase. Nasul are încă raporturi cu materia, dar cu o materie mai subtilă ale cărei particule plutesc în aer. Mai departe, în cazul auzului, nu mai e vorba de particule materiale, ci numai de unde, vibraţii. Şi la fel este pentru văz. Cu vederea suntem aproape de lumea eterică. Deci, vedeţi, cele cinci simţuri sunt ierarhizate, de la cel mai grosier la cel mai subtil.

Dar dacă vrem acum să pătrundem în lumea astrală, nu ne mai putem folosi de cele cinci simţuri. Ne trebuie un alt simţ, care să fie adaptat, adică capabil de a percepe o materie şi mai subtilă. Toţi aceia care nu au dezvoltat acest al şaselea simţ nu pot şti că există o altă materie, o altă regiune, ei nu bănuie că universul e parcurs de alte vibraţii, care ne pot provoca senzaţii mai vaste şi intense. Pentru a atinge un obiect, trebuie să te afli lângă el. Pentru a-l gusta, de asemenea. Pentru a respira un parfum, putem fi, deja, la o anumită distanţă. Pentru a capta un sunet, distanţa poate fi puţin mai mare... Şi pentru vedere, şi mai mare, pentru că ochii sunt astfel alcătuiţi încât ne permit să primim informaţii şi instrucţiuni de foarte departe. Vedeţi din nou cum natura a stabilit foarte inteligent această ierarhie între cele cinci simţuri. Dar ea nu s-a oprit aici, şi acum alte simţuri trebuie să ne pună în contact cu regiuni mai vaste şi mai îndepărtate.

Cât timp fiinţa umană nu şi-a dezvoltat organele care pot să o pună în contact cu regiuni şi entităţi mult mai elevate, ea nu va cunoaşte mare lucru. Ea va scrie, va vorbi, va explica, va critica, va judeca, dar se va înşela tot timpul, pentru că nu cunoaşte decât o parte a realităţii. Dacă vrea să cunoască întreaga realitate, trebuie să exerseze, să trezească în ea alte facultăţi pe care le poseda şi înainte, dar care dorm, aşteptând să fie utilizate. Într-o epocă foarte îndepărtată, când omul nu intrase cu adevărat în posesia corpului său fizic, tradiţia iniţiatică spune că trăia tot timpul dedublat, în afara corpului său... Mai târziu, când spiritul său a început să coboare progresiv în materie, el şi-a dezvoltat facultăţi care îi permiteau să lucreze asupra materiei (cele cinci simţuri), în timp ce slăbeau facultăţile sale mediumnice. Dar nu le-a pierdut, le posedă încă.

Priviţi copiii. Până la vârsta de şapte ani nu sunt complet intraţi în corpul lor fizic: aceasta reflectă perioada când umanitatea era în acest stadiu de evoluţie. În acea perioadă, oamenii vorbeau cu spiritele naturii şi cu sufletele morţilor, comunicau cu ele, le întâlneau, şi când mureau ei înşişi, nu ştiau dacă sunt morţi sau vii. Lumea invizibilă, lumea spiritelor era pentru ei cea mai mare realitate; ei pluteau în atmosferă ca şi cum ar fi fost imateriali, şi numai din când în când reintrau în corpul lor fizic. În aceste condiţii, ei nu erau pregătiţi să lucreze asupra materiei. Ori, în evoluţia lor trebuiau să treacă prin aceasta. În prezent, oamenii au ajuns să aibă mijloace intelectuale formidabile pentru a domina materia, dar în acelaşi timp au uitat de existenţa lumii spirituale, au rupt contactul cu ea. La unii, desigur, a rămas o amintire, o intuiţie, dar majoritatea a uitat.

Există două forme de cunoaştere: intelectuală şi spirituală, deci dacă le-am putea dezvolta pe amândouă, e cu atât mai bine. Nu trebuie să uităm că natura însăşi, adică Inteligenţa cosmică are punctul ei de vedere asupra evoluţiei omului: ea a plănuit dezvoltarea fiinţei umane în cele două sensuri, spre materie şi spre spirit. Dar cum e foarte dificil de dezvoltat cele două părţi în acelaşi timp, ea a dat omului secole şi milenii pentru a lucra într-o singură direcţie, lăsând câteva căi deschise în cealaltă, pentru a nu împiedica evoluţia sa spirituală. Deci, pentru epoca actuală, Spiritul cosmic a decis de a permite oamenilor de a se dezvolta în domeniul senzaţiilor, al vederii, al auzului, etc... El îi lasă pe oameni să coboare în materie pentru a o poseda, a o atinge, a o explora, a o cunoaşte, şi mai cu seamă pentru a lucra cu ea.

Nu vă miraţi, aşa este, e un pasaj. Spiritul uman e obligat să coboare, din ce în ce mai profund, în materie pentru a o cunoaşte, pe punctul de a pierde toate amintirile patriei celeste unde trăia în trecutul îndepărtat. Dar, cunoscând din ce în ce mai bine materia, el a făcut numeroase achiziţii, şi mai ales a început să-şi domine materia lui proprie. Pe moment, desigur, numai o mică minoritate este capabilă de aceasta, dar pentru om, scopul existenţei terestre este de a coborî în corpul fizic ca să intre în posesia facultăţilor sale şi să le utilizeze pentru a lucra asupra lumii exterioare.

Când spun că spiritul uman „coboară în materie”, subînțeleg în primul rând în corpul fizic, pentru a se instala, pentru a-l lua în posesie şi a pentru a-i deveni stăpân. Apoi, după ce s-a instalat, el lucrează la rândul său asupra mediului exterior. Aici, de asemenea, manipulează lucruri: el transformă, construieşte,

distruge... E o perioadă de involuţie, de coborâre în materie. Dar cum Spiritul divin are proiecte grandioase pentru fiinţa umană, El nu o lasă să coboare indefinit, să se scufunde complet, să piardă contactul cu Cerul şi să-şi uite originile. De îndată ce va atinge un stadiu suficient de posesiune de sine, de stăpânire a propriului creier, a propriilor membre şi tuturor facultăţile sale, de cunoaştere a tuturor proprietăţilor elementelor, atunci alte influenţe, alte forţe, alţi curenţi vor începe să o poarte, să o ridice, şi, progresiv, ea va regăsi facultăţile pe care le poseda în trecut: va cunoaşte în acelaşi timp şi materia şi spiritul.

Se spune în Geneză că Adam şi Eva au mâncat din fructul Arborelui Cunoaşterii Binelui şi al Răului. Aceasta semnifică că nu au vrut să se mulţumească cu cunoaşterea spiritului, şi că au vrut de asemenea să coboare în materie; au început atunci să coboare, şi aici, prin bucurie şi suferinţe, prin sănătate şi boli, studiază - mai mult răul - de milioane de ani. Depindea de ei să rămână sus, în Paradis, să nu fi mâncat decât fructele Arborelui Vieţii eterne, dar, împinşi de curiozitate, au vrut să vadă ce era jos, şi atunci au început să sufere de frig, de obscuritate, de boli şi de moarte.

Omenirea îşi continuă, încă, coborârea... Anumite religii numesc această coborâre „păcatul originar”. Dar o putem interpreta, de asemenea, ca un studiu în care fiinţa umană a vrut să se lanseze. Da, acest Arbore al Cunoaşterii Binelui şi Răului, reprezenta nişte studii de făcut, nişte studii forte dificile, pentru că omul trebuia să înfrunte o materie din ce în ce mai densă. Dar ce era rău în asta? El a ales să coboare să se instruiască, şi a coborât; acum e adâncit în studiile sale până la gât, pe cale de a-şi da seama în ce infern s-a băgat.

Pentru moment, el studiază răul, dar într-o bună zi va urca înapoi pentru a studia binele.

Eu cunosc proiectele şi planurile Inteligenţei cosmice, ştiu că atunci când oamenii vor stăpâni şi domina materia graţie celor cinci simţuri, ei vor începe să se avânte spre înălţimi pentru a-şi dezvolta simţurile spirituale. Deci, cei care doresc să avanseze pe drumul evoluţiei, să înceapă să reducă din senzaţiile pe care le încearcă prin cele cinci simţuri pentru a căuta de acum înainte în ei înşişi. Înăuntru e vastitate, bogăţie... trebuie numai să căutăm!

Cap. 2 - Aura

Tot ceea ce există, oamenii, animalele, plantele, şi chiar pietrele, emit particule, produc emanaţii, şi această atmosferă fluidică, subtilă, care înconjoară orice lucru, o numim aură. Evident, ea nu este vizibilă, cu excepţia clarvăzătorilor, multă lume nici nu ştie că există. Aura este deci acest fel de halou care înconjoară fiecare fiinţă umană, cu diferenţa că la unii este vastă, luminoasă, puternică, posedă vibraţii intense, în timp ce la alţii, din contră, e mică, ştearsă, urâtă.

Putem compara aura cu pielea. Cunoaşteţi importanţa pielii pentru corpul fizic. Ea are numeroase funcţii. Mai întâi, are o funcţie de protecţie, e un scut, o carapace: protecţie împotriva şocurilor, contra substanţelor nocive, contra diferenţelor de temperatură, etc... Apoi, o funcţie de schimb, pentru că pielea absoarbe, respiră şi elimină. În fine, pielea este un organ de simţ, pentru că prin intermediul ei simţim temperatura, contactul, durerea, etc... Dar, nu mă voi opri la aceste funcţii, nu e domeniul meu, dacă vreţi

informaţii detaliate, le veţi găsi în cărţile de anatomie şi fiziologie. Ceea ce mă interesează e să fac o paralelă între piele şi aură. Aura posedă aceleaşi funcţii ca şi pielea. Putem spune că este pielea sufletului, ea este cea care-l îmbracă, care îl protejază, care îi dă sensibilitatea, şi, în fine, ea e cea care permite să lase să treacă curenţii cosmici care permit schimburi între sufletul uman şi toate creaturile, până la astre, între sufletul unei creaturi şi Sufletul universal.

Putem, de asemenea să comparăm aura cu atmosfera care înconjoară pământul. Da, e extraordinar! Pământul posedă o perdea de protecţie, pielea sa. Ea e un pic mai îngroşată ca a noastră, e adevărat, dar joacă exact acelaşi rol. Graţie atmosferei sale, pământul evită multe pericole în cursa sa prin spaţiu! Toate corpurile ce vin din spaţiu şi care ar putea produce catastrofe dacă ar ajunge pe pământ, sunt obligate să intre mai întâi în contact cu atmosfera unde sunt, în general, dezintegrate. Atmosfera ne protejază de asemenea de alte pericole cum ar fi anumite radiaţii cosmice, care ar fi mortale pentru noi, dar care traversând atmosfera sunt neutralizate de elementele chimice cu care e impregnată.

Prin intermediul aurei noastre se produce un schimb neîntrerupt între noi şi forţele naturii. Toate influenţele cosmice, planetare şi zodiacale care se deversează constant în spaţiu, vin până la noi, şi după calitatea aurei noastre, după sensibilitatea sa, puritatea şi culorile sale primim o anume forţă sau nu. Aura reprezintă, deci, antenele noastre, e un aparat care captează mesaje, unde, forţe care ne vin din univers. Să presupunem acum că există în lume anumite influenţe nefaste. Dacă aveţi o aură foarte puternică, foarte luminoasă, aceste forţe nu pot trece

şi ajunge la conştiinţa voastră pentru a vă atinge, a vă zdruncina, a vă vătăma. De ce? Pentru că, înainte de a vă atinge, ele trebuie, mai întâi, să întâlnească aura voastră. Aceasta este o barieră, un zid, sau ca o vamă la frontieră, şi la această vamă se găsesc angajaţi care nu lasă să treacă nimeni, fără să verifice ce are în bagaje, în maşini. Aceşti vameşi acţionează în exteriorul conştiinţei noastre, dar ei pot să ne avertizeze. Diferenţiem funcţiile aurei, dar în realitate ele sunt legate: sensibilitatea, schimbul şi protecţia, toate se fac în acelaşi timp.

Acum, ce factori acţionează pentru formarea aurei? La fel ca la formarea pielii. Există piele ordinară, zgrunţuroasă, uscată, şi altele, din contră sunt suple, fine, plăcute... Aproape oricine e capabil ca dintr-o privire să judece calitatea unei pieli. Şi de ce depinde această calitate? De tot organismul, de buna funcţionare sa fiziologică şi fizică. Omul e cel ce îşi formează pielea.

Da, pielea poate să ne dezvăluie multe lucruri. Dacă ea e fină şi spirituală, înseamnă că omul e spiritual, pentru că nimeni nu-şi poate forma o piele care nu-i corespunde. Inconştient, omul lucrează asupra pielii sale, şi, dacă ştie cum să şi-o facă, poate chiar să o schimbe. Evident, e foarte greu, dar e posibil şi este foarte important. Întreg destinul omului depinde de pielea sa, pentru că relaţiile sale cu oamenii şi lumea exterioară depind de ea. Vă spun acestea pentru a reflecta. Fiecare detaliu al pielii are o semnificaţie. Chiar şi consistenţa sa (lucioasă, suplă, dură, flască, moale) reflectă calităţile, caracteristicile esenţiale ale unei fiinţe: rezistenţa sa, voinţa sa,

activitatea sa, sau, din contră, slăbiciunea sa, lenevia sa şi deficienţele sale.

Destinul omului, succesele sale, eşecurile sale, totul este în piele. Strângând mâna cuiva, spunându-i: „Bună ziua! Ce mai faceţi?” putem descoperi calităţile sale esenţiale. Dacă cunoaştem corespondenţele, strângând mâna cuiva, putem să ne facem o idee despre calităţile şi defectele sale. Dar cum mâinile se strâng automat, fără a da atenţie la ceva... nu descoperim nimic. Strângem mâna cuiva pentru a stabili un contact, a face un schimb cu o altă persoană şi, în acest schimb, trebuie să dăm ceea ce avem bun, iar celălalt, la rândul său, trebuie să facă la fel. Dacă acest gest nu aduce nimic, mai bine să nu-l facem.

Dar, să revenim la aură. Cum v-am spus, ea e constituită din emanaţii, dar nu numai ale corpului fizic, pentru că acestea nu sunt suficiente pentru a forma aura. Aura, e mai complexă, e o combinaţie a tuturor emanaţiilor a tuturor corpurilor subtile, şi fiecare dintre ele, prin emanaţiile sale, adaugă noi nuanţe. Corpul eteric al omului formează o aură care penetrează aura corpului fizic şi această aură a corpului fizic şi eteric ne arată sănătatea şi vigoarea sa. Corpurile astral şi mental, prin activitatea lor - sau inerţia lor -, calităţile - sau defectele - lor, adaugă alte emanaţii, alte culori la aura de mai sus, dezvăluind astfel natura sentimentelor şi gândurilor omului. Şi dacă corpurile cauzal, budhic şi atmic sunt trezite, ele adaugă alte culori, mai luminoase, alte vibraţii, mai puternice.

Emanaţiile celor trei corpuri superioare formează corpul de slavă, pe care apostolul Pavel l-a menţionat în Epistolele sale. V-am mai vorbit despre acest lucru. Îl

numim de asemenea corpul nemuritor, corpul luminii sau corpul lui Christos. Când, în momentul schimbării la faţă pe muntele Tabor, Iisus a apărut cu Moise şi Ilie discipolilor Petru, Iacov şi Ioan, era atât de luminos şi radios că ei nu au putut suporta această strălucire şi au căzut la pământ. „Faţa sa strălucea ca soarele, spun Evangheliile, veşmintele sale au devenit albe, ca şi lumina”. Această transfigurare era o manifestare a corpului de slavă.

Corpul de slavă, ca şi aura, este o emanaţie a fiinţei umane, dar în timp ce aura exprimă totalitatea fiinţei - defectele ca şi calităţile - corpul de slavă este expresia vieţii spirituale cele mai intense. De aceea, corpul de slavă se manifestă numai la mari Maeştrii. Graţie acestui corp, cu adevărat pur şi luminos ei vindecă bolnavii, aduc binecuvântări pe oriunde trec şi călătoresc prin spaţiu.

Aura este deci fuziunea tuturor emanaţiilor fiinţei întregi. De aceea, când un Iniţiat vrea să cunoască o persoană, el nu observă anume aparenţa sa exterioară: fizionomia, gesturile, limbajul său; nu, ci el se străduie să-i simtă aura. Toate culorile, forţele şi emanaţiile fluidice care omul le răspândeşte în jurul său, şi pe care nu le poate ascunde, nici controla, iată, ce observă Iniţiatul! Anumite persoane sunt adevăraţi artişti în camuflaj: ele îşi stăpânesc perfect gesturile, privirea, vocea, limbajul. Ceea ce nu ştiu, este că ele nu au nici o putere asupra manifestărilor subtile ale vieţii lor interioare. Gândurile lor, sentimentele lor, creează forme, culori pe care ele nu au nici o putere să le schimbe sau să le ascundă. De aceea, pentru un Iniţiat, totul este clar: dacă fiinţele sunt în armonie sau în dezordine, dacă emană din ele ceva constructiv, benefic, luminos, o atmosferă care te întăreşte sau te

purifică, sau, din contră, te îmbâcseşte, el simte imediat. Şi chiar şi sănătatea este vizibilă pe aură, starea ficatului, a plămânilor, a creierului, etc... toate acestea sunt vizibile în aură.

Aura reprezintă deci o carte, dar o carte atât de subtilă, încât e dificil să-ţi faci o idee. Şi aşa cum nu există două creaturi cu aceleaşi amprente digitale, nu există, de asemenea, două creaturi care au aceeaşi aură, pentru că aura reprezintă totalitatea fiinţei umane.

Atmosfera pământului e impregnată de emanaţiile oamenilor, animalelor, plantelor, pietrelor, apelor, munţilor şi a tuturor forţelor care vin de la planete şi stele. La fel e şi aura umană; e o sinteză vastă, foarte bogată a tot ceea ce există în om. De altfel, mineralele, plantele şi animalele au de asemenea o aură, dar o aură numai fizică. Mineralele, metalele şi cristalele proiectează anumite forţe care formează în jurul lor un fel de mic câmp magnetic, colorat.

La plante, corpul eteric adaugă vitalitatea, nevoia de a creşte şi conferă o aură mai intensă, de vitalitate mai mare decât cea a mineralelor. La animale, aura e şi mai bogată pentru că ele au deja un corp astral, corpul dorinţelor. În general, ele nu au început să-şi dezvolte corpul mental, în timp ce la unele animale, cum ar fi câinele, calul, elefantul, maimuţa... biologii găsesc un început al facultăţii de a gândi. E o gândire rudimentară, desigur, dar în vecinătatea oamenilor, corpul lor mental începe să se dezvolte, pentru că oamenii, ocupându-se de animale, iubindu-le, îngrijindu-le, contribuie mult la evoluţia lor. Cât despre oameni, ei dezvoltă corpul lor mental într-un mod prodigios; ei nu o fac tot timpul în sensul favorabil, dar

cei ce ştiu să se conducă şi să-şi desăvârşească gândirea, îşi întăresc enorm aura.

Cât despre sfinţi, profeţi, Iniţiaţi, prin adorarea şi iubirea lor pentru Creator, ei îşi dezvoltă corpul lor cauzal, corpul lor budhic şi corpul lor atmic care formează o aură de o splendoare extraordinară cu culori într-o continuă mişcare, ca focurile de artificii. Aura lor este, de asemenea, foarte vastă, se povesteşte că aura lui Buddha se întindea pe mai multe leghe. Da, marii Maeştri sunt capabili să-şi mărească aura pentru a putea cuprinde o întreagă regiune sub protecţia lor şi să penetreze în acelaşi timp aura tuturor oamenilor ce locuiesc în acea regiune pentru a le insufla o viaţă nouă. Ei nu au altă dorinţă sau scop decât de a-şi lărgi aura pentru a se întinde şi a prinde sub aripile lor, cum se spune, un număr cât mai mare de creaturi. Iată idealul lor! E grandios, e sublim. Prin aura lor, ei purifică atmosfera în jurul lor, o înfrumuseţează, iluminează şi reînvie creaturile. Prin aură lucrează, de asemenea asupra grânelor şi vegetaţiei şi schimbă curenţii atmosferici. Da, aura Iniţiaţilor este ceva divin!

Graţie acestei aure imense, care le permite să atingă nenumărate regiuni ale universului, Iniţiaţii ajung la o înţelegere profundă a lucrurilor, care nu este o înţelegere intelectuală. De aceea, voi trebuie, de asemenea, să opriţi intelectul vostru să aibă preocupări care nu vă aduc nici viziuni celeste, nici beatitudine şi să vă avântaţi, graţie unei aure puternice, luminoase, spre regiuni sublime unde veţi învăţa cum a creat Dumnezeu lumea şi ce a scris prin intermediul stelelor, munţilor, lacurilor, păsărilor, animalelor, plantelor. Pentru a creşte intensitatea, puritatea şi puterea aurei, esenţial este să avem un

ideal înalt de a munci aspra nouă înşine, să îndeplinim acte nobile şi juste, să avem gânduri şi sentimente pure.

Acei care găsesc că natura actelor, gândurilor şi sentimentelor lor nu are nici o importanţă pentru că morala şi religia sunt acum ceva perimat, de care trebuie să ne debarasăm, îşi urâţesc aura şi nu produc decât culori spălăcite şi murdare, vibraţii haotice şi dizarmonioase, pe care alţii, în mod inconştient, le simt şi se îndepărtează. Nu iubim decât ceea ce este pur, luminos, armonios, şi cel care vrea să fie iubit trebuie să înţeleagă că nu trebuie decât să lase să intre în el forţe pure şi luminoase. Pentru acei care caută dragostea, puterea, sau lumina, nu există altă metodă decât cea de a lucra asupra aurei lor, pentru a înlătura culorile şterse care distrug, prin vibraţiile lor, tot ceea ce este bun în alţii. O ştiţi, cineva stă abia cinci minute aproape de dumneavoastră, apoi vă căutaţi în zadar inspiraţia, bucuria, credinţa în Dumnezeu. Totul a dispărut... Alţii stau cinci minute cu voi şi sunteţi revigoraţi, vechile voastre celule au dispărut şi din nou aveţi credinţă, din nou aveţi elan. Cauza acestor schimbări, trebuie să o ştiţi, este aura lor.

Din acest motiv, aura este ca un instrument magic în mâna Iniţiaţilor. Cum ea face parte din ei înşişi, oriunde merg, ei îmbunătăţesc regatul mineralelor, plantelor, animalelor şi oamenilor. Şi aceasta nu se opreşte aici. Prin aura sa, un Maestru ajută chiar şi desîncarnaţii, care sunt miliarde şi miliarde în spaţiu... Da, aura sa caută să se întindă, chiar şi acolo, în cealaltă lume. Eu cunosc această problemă, am studiat-o. Un Maestru ameliorează destinul a numeroase fiinţe din lumea astrală şi din lumea mentală; dacă pe pământ el nu se ocupă decât de un

număr mic de oameni, pe de altă parte, este, fără îndoială, în contact cu o multitudine de creaturi care vin să se încălzească, să se lumineze la aura sa şi să primească un pic de vitalitate pentru a evolua.

Da, munca veritabilă a marilor Maeştrii nu este aici, printre oameni; pe partea cealaltă munca lor e mult mai intensă, chiar dacă nu vedem nimic. Marii Maeştrii, care au realizat din toată inima lor, din tot sufletul lor, din tot spiritul lor acest ideal de a-l servi pe Dumnezeu, au trezit corpurile lor cauzal şi budhic, ale căror vibraţii ating chiar şi creaturi care trăiesc pe alte planete. Şi în acelaşi fel, Maeştrii care trăiesc pe alte planete ating creaturile terestre, şi astfel se face un schimb, nu numai în sistemul solar, dar în întreg cosmosul. Dumnezeu n-a stabilit limite, nici frontiere în univers, şi dacă se spune că dragostea este atotputernică, este pentru că ea poate traversa spaţiul pentru a atinge astrele, planetele şi a atinge entităţile cele mai îndepărtate.

Pentru ce s-au reprezentat sfinţii cu o aureolă în jurul capului? În trecut, exista o întreagă ştiinţă a culorilor care a explicat că fiecare virtute se exprimă prin intermediul unei culori particulare şi aura e formată din culorile produse de aceste virtuţi. Sfinţii au fost fiinţe de o mare puritate, care voiau să se apropie de Dumnezeu, să se topească în El pentru a-L cunoaşte şi a deveni asemenea Lui, şi în această dorinţă de cunoaştere, ei ajungeau la o anume penetrare, o anume înţelepciune şi o culoare galbenă de aur țâșnea din profunzimea fiinţei lor, învăluindu-i. Există tot felul de nuanţe de galben, de la galbenul cel fin, delicat, până la galben de aur. Fiecare nuanţă are o semnificaţie, şi se pot spune multe despre acest

subiect care atinge o problemă alchimică: cum să transformi toată materia în aur fluidic.

Dacă discipolul nu-şi dezvoltă anumite calităţi şi virtuţi pentru a se proteja, inamicii intră în el, iar el nu mai poate să scape de ei. Atunci, cum să ne protejăm? Lucrând asupra aurei, asupra purităţii şi grandorii sale. Fiecare dintre aceste caracteristici depind de virtuţile asupra cărora omul a lucrat. Dacă omul este pur, aura sa devine limpede şi transparentă. Dacă e inteligent, aura este din ce în ce mai luminoasă. Dacă trăieşte o viaţă intensă, ea vibrează mult. Dacă are voinţă puternică, ea devine foarte puternică. Dacă se concentrează spre probleme spirituale, ea se lărgeşte, se amplifică şi devine imensă. Şi frumuseţea, adică frumuseţea culorilor, depinde de armonia între calităţi şi virtuţi. Aura mai are multe nuanţe, dar v-am spus esenţialul.

Deci, cei care au tot timpul gânduri bune, credinţă, speranţă, bunătate, puritate, sunt beneficiarii tuturor bogăţiilor naturii şi ceea ce este rău nu poate să-i atingă, să intre în ei. Astfel, ei sunt protejaţi, ca de un scut. Scutul pe care îl poartă cavalerii în poveşti nu e nimic altceva decât simbolul aurei. Şi sabia cavalerului? Acestea sunt proiecţii de lumină care ies din om. Vedeţi, sunt două simboluri. Aura, această incintă care ne înconjoară, reprezintă principiul feminin; şi gândirea pe care omul o proiectează, sau spiritul său care se lansează în spaţiu, reprezintă principiul masculin, activ, dinamic. Aceste două simboluri, al scutului şi al sabiei, care vin din antichitate, reprezintă, deci, cele două principii: principiul feminin, aura, şi principiul masculin, activ, gândirea susţinută de voinţă, care zboară ca o săgeată. De altfel, sabia, săgeata, lancea au

reprezentat întotdeauna principiul masculin, activ. În astrologie, Săgetătorul, care trage săgeţi cu arcul, este simbolul Iniţiatului care proiectează gândirea sa. El trage cu arcul pentru a proteja oraşul Iniţiaţilor, pentru ca nici un inamic să nu poată intra.

Priviţi cum, în plan fizic, oamenii au ştiut să perfecţioneze unelte şi aparate cu care trebuie să lucreze sau să se apere. Aspiratoarele au înlocuit măturile, tractoarele au înlocuit căruţele, tancurile, rachetele au înlocuit săgeţile, lăncile şi baionetele. Dar, în plan spiritual, oamenii rămân săraci, dezarmaţi. Şi totuşi, există tot felul de mijloace şi arme. Tot ce am putut găsi în plan fizic are echivalentul său în plan spiritual. În planul fizic, pielea şi veşmintele ne protejează corpul fizic, în planul spiritual aura joacă acest rol.

Nu există protecţie mai eficace decât o aură pură şi luminoasă. Desigur, toate obiectele, figurile şi formulele magice menţionate de tradiţia ezoterică au raţiunea lor de a fi, toate au un sens profund, dar nici o formulă, nici un talisman nu e aşa puternic ca aura. Înainte de a ne adresa spiritelor, şi mai ales spiritelor infernale, un Mag trasează un cerc pentru a înscrie, în interior, numele lui Dumnezeu sau simboluri; acest cerc este o reprezentare a aurei. Nu putem să ne impunem dând ordine spiritelor tenebroase dacă nu avem în jurul nostru un cerc protector, o aură puternică. La modul general, putem spune, de asemenea, că nu vom obţine rezultate spirituale dacă nu avem în jurul nostru un cerc de protecţie, adică aura compusă din virtuţi şi forţe divine care simbolizează numele Domnului înscris în cerc.

Dar multă lume se amestecă în practicile magice fără să cunoască originea simbolurilor pe care le

utilizează, fără a înţelege sensul a ceea ce fac. Ei se mulţumesc să se conformeze ritualurilor indicate în cărţi, fără să se gândească că în interior trebuie, de asemenea, să traseze un cerc şi să înscrie numele Domnului, adică să dobândească virtuţi care să formeze o aură de puritate, sfinţenie, de lumină şi de dragoste. Ei ignoră toate acestea, de aceea, în ciuda cercului, ei sunt vulnerabili. Acest cerc nu se trasează în exterior, iar în interior ei nu sunt în regulă, deci nu sunt protejaţi.

Când se spune că magul, ţinând în mână o baghetă sau o sabie, se plasează într-un cerc şi citeşte formule dintr-o carte, este exact, dar pentru Iniţiat, fiecăruia dintre aceste detalii îi corespunde ceva care trebuie să posede în interior. Iniţiatul trebuie, mai întâi, să aibă bagheta magică în interior, sabia în interior, şi cartea de asemenea, în interior. Iniţiatul citeşte, şi cartea reprezintă cunoaşterea tuturor forţelor şi tuturor spiritelor naturii. Bagheta magică, sau sabia, reprezintă voinţa cu care trebuie să lucreze. Dacă nu are această baghetă, aceasta înseamnă că nu posedă voinţă şi nu va putea conjura spiritele.

Şi acum, cum să lucrăm asupra aurei? Putem să o facem în două maniere. Mai întâi, prin voinţa conştientă, adică concentrându-ne asupra culorilor, imaginându-ne că înotăm în culorile cele mai pure, cele mai luminoase. Pentru a avea o idee exactă asupra celor şapte culori, trebuie să vă serviţi de o prismă. Culorile pe care le vedeţi în natură, ale florilor sau ale păsărilor nu sunt exact cele ale luminii solare. În timp ce, cu ajutorul prismei vedeţi exact ce sunt cu adevărat roşul, portocaliul, galbenul, verdele, albastrul şi violetul. Apoi, puteţi face un exerciţiu imaginându-vă cum culorile ies din voi şi se propagă în spaţiu, că

sunteţi scufundat în această lumină, în aceste culori, că sunteţi înconjuraţi de o sferă luminoasă şi că trimiteţi în tot universul dragostea voastră. Acestea sunt exerciţii foarte plăcute, se poate să nu mai vreţi să vă opriţi, făcându-le!

A doua metodă este de a munci asupra virtuţilor: puritate, răbdare, indulgenţă, generozitate, bunătate, speranţă, credinţă, smerenie, dreptate, dezinteres. Această a doua metodă este cea mai sigură. Lucraţi asupra virtuţilor şi virtuţile formează aura. Evident, puteţi aplica ambele metode, e şi mai bine. Prin virtuţi aceasta se face natural; prin voinţă conştientă aceasta se face de asemenea, dar e mai puţin eficace. Deoarece, să presupunem că vă concentraţi în fiecare zi asupra aurei, dar în acelaşi timp trăiţi o viaţă ordinară, călcând legile divine: pe de o parte construiţi, dar pe de altă parte distrugeţi. De aceea e mai bine să îmbinaţi cele două metode: să trăiţi o viaţă onestă, pură, plină de iubire, şi în acelaşi timp să lucraţi conştient asupra aurei, prin imaginaţie.

Cum v-am spus, pe măsura dezvoltării sale, aura vă va permite să comunicaţi cu toate regiunile spaţiului. Studiaţi planetele sistemului nostru solar: le separă milioane de kilometri, dar în realitate ele se ating, fuzionează şi formează o unitate. Da, numai în aparenţă sunt separate. Să luăm exemplul Pământului: continentele au o anumită întindere, dar apele sunt în mai mare proporţie decât continentele; la rândul său, atmosfera gazoasă care înconjoară planeta ocupă de mai multe ori volumul său; apoi, deasupra atmosferei, Terra are un corp eteric, un corp astral şi un corp mental, încă şi mai vast... Pentru că Terra e o creatură vie, inteligentă, care are de asemenea suflet şi spirit. Şi cum e la fel şi pentru alte planete, atunci, vedeţi,

totul se întrepătrunde. Corpurile lor fizice sunt îndepărtate, dar aura lor, emanaţiile lor se ating, fuzionează. Astfel putem explica, în astrologie, influenţele planetare; graţie aurei lor, planetele se întrepătrund şi acţionează unele asupra altora şi asupra creaturilor care le locuiesc.

Multe lucruri despre aură nu sunt încă explicate, dar esenţialul este să învăţaţi să vă ocupaţi de aura voastră, aşa cum vă ocupaţi de piele. Faceţi băi, o îngrijiţi, nu-i aşa?... Dar, evident, pentru aură e puţin mai greu: nu putem să-i aplicăm loţiuni, creme... sau biftecuri, pentru a o îndulci! De altfel, chiar şi pentru piele, remediile nu sunt grozave. Există femei care nu se spală pe faţă, spunându-şi că nu vor să-şi strice pielea. Dar nu există nimic mai minunat decât apa! Lăsaţi toate aceste loţiuni şi creme care sunt chiar periculoase: nu ştiţi ce vă pătrunde prin pori.

Umanitatea de acum e obişnuită să îmbunătăţească numai aparenţa, dar în viitor se va insista asupra avantajelor aspectelor părţilor interioare, şi, în loc să alerge la toate institutele de frumuseţe terestre, femeile vor intra în propriul lor institut de frumuseţe spiritual, adică vor lucra asupra aurei lor. Acesta e un veritabil institut de frumuseţe. O aură intensă, luminoasă înfrumuseţează... şi, cel puţin, e o frumuseţe durabilă! Pe când, o femeie care iese dintr-un institut de frumuseţe este veselă pentru 24 de ore... dar poimâine, ce tablou vechi! Ei da, aceasta e pentru că îmbunătăţirea nu vine din interior, iar tot ceea ce nu vine din interior, nu durează.

Particulele emanate de un mare Maestru sunt dătătoare de viaţă, intense, luminoase, puternice. Penetrând aura noastră, aceste particule intră în

structura noastră şi transformă fiinţa noastră. Aceia care au primit cu dragoste aceste emanaţii, vor începe, într-o zi, să gândească ca şi maestrul lor, să se poarte ca el, să devină liberi ca el. Desigur, aceasta nu se întâmplă decât după ani de zile, dar se întâmplă. Din păcate, oamenii nu se opresc niciodată asupra acestei părţi invizibile. Ei nu se bazează decât pe ceea ce le putem arăta, sau pe ceea ce pot atinge. Partea invizibilă o neglijează. Şi totuşi, e atât de importantă!

Deci, decideţi-vă să lucraţi asupra aurei şi veţi înţelege multe lucruri. Când sunteţi furioşi sunteţi înconjuraţi de culoarea roşie ca focul, dar un roşu întunecos, murdar, foarte diferit de roşul trandafiriu ce corespunde dragostei. Şi dacă nu aveţi credinţă, pace, albastrul aurei voastre este şters, urât; pe măsură ce credinţa voastră creşte, culoarea albastră din aură seamănă cu albastrul cerului.

În fiecare zi faceţi acest exerciţiu. Luaţi o prismă, orientaţi-o în lumina soarelui, şi priviţi cum, traversând-o, lumina se descompune în şapte culori. După ce aţi contemplat adevăratele culori, închideţi ochii şi imaginaţi-vă că sunteţi înconjurat de violet, apoi de albastru, de verde şi aşa mai departe... Sau, începeţi cu roşul, mergând spre violet, păstrând câteva minute fiecare culoare în jurul vostru. Practicând în fiecare zi acest exerciţiu, vă veţi purifica aura, o veţi întări şi vă veţi simţi atât de bine, încât vă veţi mira. Iar când cineva din familia voastră sau dintre prietenii voştri va fi bolnav, sau nefericit, descurajat, dacă veţi vrea, cu adevărat, să-l ajutaţi, faceţi acelaşi lucru asupra lui, trimiteţi-i cele mai frumoase culori ale prismei. Da, câte exerciţii putem face cu aura şi culorile sale!

Toate aceste exerciţii cu culorile le puteţi face dimineaţa mergând la răsăritul soarelui. Privind soarele, vizionând aura cu care este înconjurat şi cum ţâşnesc culorile din el şi se propagă în spaţiu spuneţi: „Eu, de asemenea, vreau să-mi înconjur fiinţa proprie cu lumină de aur, albastră, violetă.”.. Şi scăldaţi-vă îndelung în această splendoare, în aceste culori, contemplaţi-le, imaginaţi-vă că merg foarte departe, că toate creaturile se mişcă în această atmosferă minunată, că înoată în această lumină, că sunt impregnate de această lumină... şi aura voastră va deveni pentru ele o binecuvântare. Puteţi să mergeţi oricât, nu există limite. Oamenii sunt cei care îşi crează tot timpul limite. Trebuie să avem o ambiţie nesfârşită pentru bine şi să spunem: „Voi merge până acolo!” Un Maestru, un discipol evoluat, trimit dragostea lor întregii creaţii, întregului univers, şi această dragoste merge mai departe decât astrele... Da, pentru unii, e o realitate! Ei îşi trimit dragostea lor până la astre şi ca un val, dragostea astrelor revine şi se revarsă asupra lor, iar ei înoată în dragoste, trăiesc în iubirea cosmică.

II.

Una din funcţiile aurei este de a asigura schimburile între astrele exterioare şi astrele care sunt în noi. Dacă aura noastră e impură, întunecată, nu numai că nu poate sesiza curenţii benefici, dar ea îi captează pe cei malefici. Spunem că există planete benefice şi planete malefice. Dar atunci, de ce aceeaşi planetă acţionează favorabil asupra unora şi defavorabil asupra altora? E simplu: acela care nu primeşte decât influenţele proaste nu e pregătit să le capteze pe cele bune. În realitate, toate planetele sunt benefice, dar acţiunea lor asupra omului depinde de

aura sa. Dacă în aură se găsesc elemente care nu permit ca influenţele benefice ale unei planete să intre în om, curenţii pe care această planetă îi trimit se alterează, se sparg şi produc efecte nocive. În schimb, dacă aura sa e pură, puternică, toate influenţele, chiar şi cele proaste, devin bune pentru el.

Să nu fiţi miraţi când auziţi că planetele există de asemenea în noi... Omul este o reflectare a cosmosului, toate planetele există de asemenea în el, ca şi în univers, ele se rotesc în jurul soarelui lui interior. Se pot spune multe lucruri despre acestea. Această ştiinţă a fost cunoscută în trecut, acum e aproape pierdută, dar în viitor ea se va fi din nou învăţată.

Marte, Saturn, Uranus, Pluto sunt considerate malefice; în realitate, ele sunt aşa pentru creaturile care nu lasă să treacă virtuţile lor. Calităţile bune a lui Marte sunt voinţa, cutezanţa, dorinţa de a învinge dificultăţile, de a atinge scopul fixat; şi cele rele sunt evident cruzimea, violenţa, nevoia de a distruge. Calităţile bune ale lui Venus sunt bunătatea, farmecul, delicateţea, iar cele rele sunt senzualitatea, frivolitatea, infidelitatea. În om se manifestă aspectele bune sau rele ale acestor planete, după cum aura sa este pură sau obstrucţionată de elemente care, prin afinitate, atrag influenţele bune sau rele.

Aceste legi sunt valabile de asemenea pentru celelalte planete. Calitatea aurei noastre este cea care atrage virtuţile lui Saturn (răbdarea, stabilitatea, dorinţa de a cunoaşte) sau defectele sale (tristeţea, încăpăţânarea, acrimea), virtuţile lui Jupiter (grandoarea, generozitatea, bunătatea, clemenţa) sau defectele sale (ambiţia, vanitatea, dorinţa de a domina pe alţii, de a-i strivi chiar). Deci, problema care se pune

pentru discipol este de a şti să lucreze asupra aurei sale pentru a primi numai influenţele favorabile ale planetelor. Pentru că, contrar opiniei majorităţii astrologilor, influenţele bune sau rele ale planetelor asupra unei fiinţe umane nu depind exclusiv de semnul şi de casa în care ele se află, nici de aspectele care există între ele; după gradul de evoluţie a persoanei, aceste influenţe se vor manifesta diferit. De aceea se spune: „astrele predispun, dar nu dispun”.

Vedeţi, problema aurei este foarte importantă. Dacă aura voastră nu e pură, nu pot penetra în voi, nu numai influenţele planetelor ci şi binecuvântările pe care fiinţele angelice le trimit pe pământ, din cauza tuturor straturilor groase care ascund fiinţa voastră adevărată. Când norii sunt îngroşaţi, ei acoperă soarele, care nu mai poate să încălzească, nici să lumineze creaturile. Este la fel şi pentru persoanele îngrijorate, tulburate, furioase sau pline de duşmănie: există nori pe aura lor. De altfel, aura este de o subtilitate infinită a vibraţiilor; ea e animată de mişcări rapide, variază constant după starea noastră de conştiinţă şi chiar după starea de sănătate. Omul posedă, bineînţeles, o aură care nu se schimbă, care arată ceea ce este el în profunzime, dar ea are nuanţe care variază de la un moment la altul. La fel stau lucrurile cu faţa omenească: în timpul unei zile, trece prin tot felul de expresii, fără ca aceasta să-i afecteze forma nasului, frunţii sau gurii. În cazul aurei, ea e compusă din anumite radiaţii, din anumite culori care revelează adevărata natură a omului, care nu se modifică de-a lungul existenţei lui, în timp ce alte vibraţii vin şi pleacă, exprimând stări pasagere.

Deci, acei care se lasă purtaţi de anumite emoţii sau anumite slăbiciuni îşi ard fără încetare aura, şi

când forţele benefice vor să pătrundă în ei pentru a-şi face cuib, ele sunt împiedicate de veritabile carapace de culoare ştearsă şi opacă. Să presupunem că trăiţi o viaţă nerezonabilă, haotică, aura voastră va fi atunci traversată de multe turbioane şi vibraţii dezordonate, şi ea nu va mai putea fi un ecran suficient de puternic pentru a rezista atacurilor şi ostilităţilor lumii invizibile. Apoi, schimburile pe care le faceţi cu universul şi cu toate creaturile nu vor mai fi armonioase. După legea afinităţilor, nu veţi atrage din univers numai ceea ce este dezordonat, haotic şi sumbru, iar ceea ce este luminos, veţi respinge. Deci, dacă aura voastră este impură, ştearsă, haotică, toate forţele armonioase, pure şi luminoase vor rămâne în afară, şi numai ceea ce este şters şi urât se va scufunda în ea, pentru că ea nu va lăsa să treacă decât ceea ce i se aseamănă. Cum spunem noi în Bulgaria: „Măgarii râioşi se adulmecă între ei, peste şapte dealuri”... şi se regăsesc!

Deci, dacă aura voastră nu e luminoasă, ea nu e o bună perdea de protecţie, nici un bun aparat pentru a percepe lumea invizibilă şi partea ascunsă a lucrurilor, şi nu veţi avea nici intuiţie, nici presentiment. Nu veţi mai putea face schimburi cu Cerul, şi fiinţele din regiunile îndepărtate nu vor băga în seamă existenţa voastră; fiinţele lumii invizibile, care locuiesc foarte sus, nu vă văd. În timp ce, dacă aura voastră e luminoasă, fiinţele vă văd. De ce? Să presupunem că navigaţi pe ocean în timpul nopţii; dacă vaporul nu e luminat, nimeni nu-l va vedea. Dar dacă lansaţi semnale, proiectaţi lumini, veţi fi zăriţi de îndată, şi comunicarea se va face. Aceasta e o imagine, evident că în zilele noastre există multe alte mijloace de a stabili contacte de comunicare, dar ea vă va face o idee despre ce vreau să vă fac să înţelegeţi.

Terra este ca un ocean pe care noi navigăm noaptea; suntem în obscuritate, şi dacă nu proiectăm, de jos, semnale luminoase, fiinţele invizibile, îngerii, arhanghelii, nu ne vor percepe. Trebuie, deci, să proiectăm lumini, şi aceste lumini sunt proiectate de către aură. Deci, cel ce posedă o aură foarte luminoasă este perceput de lucrătorii Cerului şi dacă el îi cheamă, ei se pot dirija spre el din cauza luminii sale. Aceasta, e tot o imagine... deoarece, dacă spiritele angelice vor să găsească pe cineva, fiţi siguri că au mai mult de un mijloc la dispoziţie. Din totdeauna se spune că Terra e o vale a lacrimilor, a suferinţelor şi a tenebrelor. Ei da, nu e de mirare când oamenii trec neobservaţi când suferă, gem, se revoltă: ei nu emit nici o lumină! Trebuie să emitem semnale luminoase prin intermediul aurei.

Aura vă serveşte, deci, la a atrage atenţia acestor fiinţe celeste asupra voastră. Dar ea vă permite, de asemenea, să aveţi acces la regiunile unde locuiesc aceste fiinţe. Pentru a putea merge în anumite locuri, trebuie să aveţi un paşaport; de îndată ce l-aţi obţinut, porţile vi se dechid. Aşa este şi în planul fizic, şi în planul spiritual. Pentru a intra în anumite regiuni ale lumii invizibile, ne trebuie un paşaport, care e de fapt aura, cu culorile care le conţine. Astfel, pentru a fi admis într-o regiune anumită, trebuie ca aura să posede culorile acestei regiuni. Dacă aveţi, de exemplu, culoarea galbenă, de aur, sunteţi primiţi în bibliotecile naturii şi toate secretele vă sunt revelate. Albastrul vă permite accesul în regiunile muzicii şi religiei, roşul în cele din care veţi sorbi esenţa însăşi a vitalităţii. Aura e determinantă pentru a fi primit în lumea invizibilă. Culorile ei sunt un fel de paşapoarte pentru regiunile cărora le corespund, iar spiritele care

locuiesc în aceste regiuni vă recunosc şi vin să vă ajute.

Starea aurei, puritatea sa, limpezimea sa, depind de felul în care trăieşte omul. Dacă el se lasă pradă trândăviei interioare, dezordinii, viciilor, aura sa începe să se asemene cu o mlaştină care emană tot felul de miasme vătămătoare pe care alţii le simt. Chiar dacă nu văd nimic - mai puţin clarvăzătorii - e dificil de văzut aura oamenilor, ei simt o atmosferă apăsătoare, obscură, ca în apropierea unei mlaştini. În timp ce un Iniţiat, un Maestru, care timp de secole, milenii a muncit să dezvolte în el dragostea, înţelepciunea, puritatea, dezinteresul, posedă o aură imensă, în care creaturile vin să se scalde şi unde se simt hrănite, liniştite, reîmprospătate, antrenate într-o direcţie divină. De aceea, discipolii pot primi multe binecuvântări din partea aurei Maestrului, dar cu condiţia să fie conştienţi, pentru că dacă nu sunt conştienţi, orice ar face Maestrul lor, ei rămân închişi influenţei lui.

Dar discipolul nu trebuie să se mulţumească să beneficieze de aura Maestrului său; el trebuie să lucreze asupra propriei aure, şi pentru aceasta trebuie să îşi schimbe viaţa.

Pentru că, dacă nu face nimic pentru a-şi schimba viaţa sa mediocră, plină de slăbiciuni şi stupidităţi, toate exerciţiile de concentrare asupra aurei pe care ar putea să le facă, nu vor servi la mare lucru. E exact ce se întâmplă în cazul sănătăţii: dacă ne mulţumim să luăm medicamente, fără a ne schimba modul de viaţă, medicamentele nu vor fi decât paleative. E greu să faci oamenii să înţeleagă că singura metodă cu adevărat eficace este de a face schimbări în modul lor de a trăi.

O aură pură aduce, mai întâi, ameliorări în voi înşivă, dar ea transformă, de asemenea, şi ambianţa din jurul vostru, de aceea unii încep să vă iubească: fără a şti pentru ce, ei se simt bine în apropierea voastră. În realitate, ei simt prezenţa fiinţelor luminoase pe care aura voastră le atrage. Entităţile celeste iubesc culorile pure, şi când zăresc o fiinţă înconjurată de această lumină şi aceste culori, ele fug spre ea, aşa cum entităţile tenebroase merg după oamenii vicioşi şi răi şi îi fac respingători pentru anturajul lor. Dar oamenii sunt atât de inconştienţi, nu ştiu nici de ce, nici cum atrag lucrurile bune sau rele.

Aura e o lume organizată, ierarhizată. Ca şi arborele vieţii, ea e divizată în regiuni unde locuiesc arhangheli, îngeri, spirite ale naturii, dar de asemenea şi entităţi ale infernului. Aceasta depinde de viaţa omului. Acel care are binecuvântarea de a fi locuit de spirite luminoase se manifestă prin daruri extraordinare de clarviziune, claraudiţie, de vindecător... face miracole! În timp ce, pentru acel care atrage entităţi malefice se vorbeşte de posesiune, de subjugare...

Trebuie făcută, deci, o muncă de desăvârşire, în ani de zile pentru a face din aura noastră o antenă capabilă să atragă ceea ce este cu adevărat frumos şi benefic în univers. Dacă v-aş întreba: „Ţineţi cu adevărat la sănătatea, frumuseţea, pacea, fericirea voastră?” veţi răspunde: „Bineînţeles, nu le vrem decât pe acestea!” Şi atunci, de ce nu faceţi nimic pentru a le dobândi? Toate aceste binecuvântări nu pot veni de sus, prin hazard. Cel mai bun mijloc de a le atrage este de a lucra asupra aurei: prin dragoste o umpleţi de viaţă, prin înţelepciune o faceţi mai luminoasă, prin forţa caracterului o faceţi mai puternică, printr-o viaţă

pură o faceţi mai limpede şi mai clară. Calităţile pe care vreţi să le daţi aurei voastre depind de virtuţile pe care vreţi să le dezvoltaţi.

Nu e bine să se creadă că dezvoltând o singură calitate, veţi obţine toate binecuvântările. Nu, fiecare lucru e determinat în univers, şi fiecare virtute atrage o binecuvântare determinată. Ar fi prea lung să vă vorbesc de toate nuanţele, dar puteţi să vă gândiţi voi înşivă. Dacă ştiţi să observaţi, ar fi trebuit să o remarcaţi în circumstanţele simple ale vieţii. Când cineva vorbeşte, se exprimă cu forţă şi convingere, şi această convingere influenţează pe alţii. Dar analizaţi-i bine cuvintele, poate vă veţi da seama că spune multe prostii. Invers, există persoane inteligente şi care vorbesc inteligent, dar nu au capacitate de convingere, nu sunt ascultate. Forţa de convingere e un lucru, iar inteligenţa e un altul! Sunt virtuţi diferite care dau aurei diferite calităţi. Trebuie să reflectaţi la aceasta şi să înţelegeţi că muncind zilnic pentru a vă îmbogăţi aura cu calităţi noi, veţi obţine tot ceea ce vă doriţi.

Cap. 3 - Plexul solar

Sistemul nervos simpatic e compus din centrii care se etajază de la creier până la baza măduvei spinării şi dintr-o parte periferică, constituită dintr-un ansamblu de nervi şi ganglioni uniţi între ei printr-o reţea de fibre nervoase numit plexuri. Plexul solar, situat la nivelul stomacului, este unul dintre ele.

Ganglionii sistemului simpatic se repartizează astfel:

- 3 perechi de ganglioni intracranieni amplasaţi pe traseul nervului trigemen.

- 3 perechi de ganglioni cervicali în relaţie cu inima.

- 12 perechi de ganglioni dorsali în relaţie cu plămânii şi plexul solar.

- 4 perechi de ganglioni lombari în relaţie cu plexul solar şi, prin plexul solar, cu stomacul, intestinul subţire, ficatul, pancreasul, rinichii.

- 4 perechi de ganglioni sacrali în relaţie cu rectul, organele genitale şi vezica.

Aceştia fac în total 26 de perechi. Acest număr, 26, nu este un număr oarecare. Un khabalist vă va spune că este numărul celor 4 litere ale numelui lui Dumnezeu: E extraordinar să constatăm că numele lui Dumnezeu e construit după aceleaşi legi ce conduc structura sistemului simpatic!

Cele două grupe de 3 perechi de ganglioni intracranieni şi cervicali sunt în legătură cu lumea divină, ei corespund părţii psihologice ale naturii.

Cei 12 perechi de ganglioni dorsali sunt în legătură cu lumea spirituală; ei corespund părţii fiziologice ale naturii.

Cele două grupe de 4 perechi de ganglioni lombari şi sacrali sunt în legătură cu lumea fizică; ei corespund părţii anatomice ale naturii.

Să studiem fiecare dintre aceste grupe mai în detaliu:

2 ori 3 perechi de ganglioni intracranieni: 3 este numărul Divinităţii. Este numărul Kabbalei, pentru că Kabbala ne relevă factorii, principiile care acţionează în univers. Kabbala răspunde la întrebarea „cine”: cine a creat? cine acţionează?

12 perechi de ganglioni dorsali: 12 este numărul Naturii condusă de aştri; este numărul astrologiei (cele 12 constelaţii zodiacale), care studiază influenţele

corpurilor celeste, funcţiile organelor corpului cosmic. Astrologia este în legătură cu circulaţia şi respiraţia. Punctul vernal, de exemplu, retrogradează un grad la fiecare 72 de ani; ori, 72 este de asemenea numărul bătăilor inimii pe minut. Pentru respiraţie, norma este de 18 mişcări pe minut, şi 18 este un sfert din 72. Astrologia răspunde la întrebarea „când”?

2 ori 4 perechi de ganglioni lombari şi sacrali: 4 este numărul alchimiei, pentru că reprezintă cele 4 stări ale materiei: pământ, apă, aer şi foc. Alchimia răspunde la întrebarea „ce”?

Cele 26 de perechi de ganglioni ale sistemului simpatic sunt deci divizaţi în 5 grupe. Aceste 5 grupe de ganglioni sunt legate de 5 virtuţi reprezentate de pentagramă: puritate, dreptate, dragoste, înţelepciune şi adevăr.

- Puritatea este legată de cele 4 perechi de ganglioni sacrali ce constituie baza lanţului de ganglioni, pentru că puritatea este baza, fundamentul.

- Justiţia corespunde celor 4 perechi de ganglioni lombari (situaţi în regiunea rinichilor, la care e legată Balanţa, simbolul echilibrului), în relaţie cu toate organele nutriţiei: stomac, ficat, intestin, etc... Din cauză că omul nu se ştie hrăni cum trebuie, echilibrul este rupt, platanele balanţei sunt dereglate şi necazurile ce urmează revelează că justiţia trebuie să intervină pentru a restabili ordinea.

- Dragostea este legată de cele 12 perechi de ganglioni dorsali. Dragostea este o forţă care ne dilată (şi această dilatare se regăseşte în mişcările respiraţiei), care ne leagă de toate fiinţele, de tot universul, rezumat de cele 12 constelaţii ale zodiacului.

- Înţelepciunea este legată de cele 3 perechi de ganglioni cervicali care prin intermediul nervilor

cardiaci sunt în relaţie cu inima, pentru că adevărata înţelepciune vine din inimă.

- Adevărul este legat celor 3 perechi de ganglioni intracranieni, pentru că adevărul este în vârf, este scopul de atins, este deasupra tuturor.

Adevărul, înţelepciunea, dragostea, dreptatea şi puritatea ne pot pune în contact cu toate forţele armonioase din univers de la care primim binecuvântări. Fiecare virtute ameliorează funcţionarea ganglionilor şi organelor de care e legată, în acelaşi fel în care fiecare greşeală împotriva acestor virtuţi deranjază funcţionarea lor.

S-a crezut mult timp că nu există nici o legătură între creier şi sistemul simpatic. În zilele noastre se ştie că această relaţie există, şi este chiar foarte strânsă. Creierul nu poate acţiona direct asupra organelor, ci acţionează prin intermediul unui conductor, care e marele simpatic şi al cărui cel mai important centru este plexul solar. Iniţiaţii lucrează la a conştientiza legătura dintre plexul solar şi creier, pentru că o dată realizată conştient, totul devine uşor: prin intermediul plexului solar, ei pot să ajungă să-şi controleze şi să-şi reîmprospăteze organele corpului lor fizic.

Există o legătură între stările psihice şi stările fizice. Tristeţea, de exemplu, acţionează asupra căilor simpatice, care, având un rol vasoconstrictor, începe să contracte sistemul arterial. Această contracţie produsă de tristeţe, împiedică deci circulaţia sângelui, şi, prin urmare, de asemenea, şi digestia, respiraţia, etc... Ne simţim, deci, comprimaţi, sărăciţi, abandonaţi. Nu e chiar aşa, dar e o impresie ce rămâne. Pentru a pune în acţiune, în sens invers, nervii care dilată, trebuie să apelăm la bucurie, dragoste, şi, în fiecare dimineaţă, la trezire, în loc să ne gândim: „Nu mai am

bani, iubita mea mă înşeală, n-am primit scrisorile pe care le aşteptam.”.. trebuie, din contră, să ne străduim să avem o gândire pozitivă. În fiecare dimineaţă, trezindu-se, un adevărat discipol gândeşte aşa: „Domnule Dumnezeu, Creatorul nostru, Îţi mulţumesc că m-am trezit în viaţă, sănătos, putând să respir, să merg, să cânt, să privesc, să aud... pentru că acestea sunt comori inestimabile”. Trebuie să ne sculăm bucuroşi, mulţumind Domnului. Dacă oamenii îmbătrânesc atât de repede, este din cauză că nu ştiu cum să cheme în fiecare zi bucuria.

Plexul solar e un centru extrem de important şi trebuie să evităm tot ceea ce ar putea să îl contracte, pentru că el întreţine mai departe contracţia vaselor de sânge şi diferitelor canale ale organismului. Şi când sângele sau celelalte lichide circulă prost, se formează depozite care, cu timpul, sfârşesc prin a provoca tot soiul de probleme. Ceea ce perturbă mai mult plexul solar sunt manifestările dezordonate ale corpului astral: frica, furia, gelozia, dragostea pasională. Şi cum plexul solar e un rezervor de forţe, consecinţa acestor dizarmonii e o demagnetizare totală. Când simţiţi un frison sau un şoc, imediat veţi fi golit de forţe, picioarele nu vă mai susţin, mâinile vă tremură, capul vă este vid. Aceasta semnifică că plexul vostru solar şi-a epuizat forţele sale.

Plexul solar poate să se golească, dar poate să se şi umple, este chiar ceea ce discipolul trebuie să înveţe: cum să-şi umple plexul solar. Vă voi da câteva metode.

Fiecare arbore e un rezervor de forţe născute din soare şi pământ, şi putem sorbi aceste forţe. Alegeţi un arbore mare, aşezaţi-vă cu spatele la el puneţi mâna stângă la spate, cu palma pe trunchiul arborelui; în

acelaşi timp puneţi palma mâinii drepte pe plexul solar. Concentraţi-vă asupra arborelui cerându-i să vă dea o parte din energiile sale: le veţi primi prin palma stângă şi le veţi ceda prin palma dreaptă în plexul vostru solar. E un fel de transfuzie de energie.

Puteţi să vă reînprospătaţi plexul solar ascultând curgerea unui izvor, unei cascade sau unei fântâni. Acestea sunt metode în aparenţă nesemnificative, dar care dau mari rezultate. Apa care curge influenţează plexul solar care primeşte astfel viaţă şi este astfel mai apt să alunge materialele nocive. Privim adesea apa care curge, dar inconştient, nu ne dăm seama despre lucrarea ce o putem face graţie ei pentru a evolua spiritual. Şi de altfel, ce ştim despre folosirea tuturor elementelor pe care ni le dă natura?...

Dacă sunteţi acasă, puteţi să vă întindeţi pe un pat, plasaţi-vă ambele mâini pe plexul solar şi imaginaţi-vă că sorbiţi energiile întregului cosmos.

Puteţi, de asemenea, să vă băgaţi mâinile în apă, sau şi mai bine, picioarele, e metoda cea mai puternică. De câte ori vă simţiţi demagnetizaţi, tulburaţi, sau contractaţi, pregătiţi apă caldă, băgaţi-vă picioarele conştient în ea şi începeţi să le spălaţi cu multă atenţie. Veţi acţiona astfel şi asupra plexului solar, dându-i forţe, şi starea voastră de conştiinţă se va schimba imediat. Dacă într-o zi, acasă, nu puteţi medita, faceţi o baie picioarelor şi veţi vedea că puteţi să vă concentraţi mai bine.

Există metode pentru a intra în comunicare cu plexul solar şi a-i cere de a da ordine pentru a remedia anumite deficienţe. E o întreagă ştiinţă pe care o vom studia în viitor. Pentru moment nu este chiar posibil de a intra în comunicare cu plexul solar; el îşi trăieşte viaţa sa independent şi omul nu poate decât să

acţioneze indirect asupra lui, aşteptând o zi când va putea acţiona direct. Şi cum să îl influenţăm indirect? Străduindu-ne să trăim o viaţă pură, cu bun simţ, luminoasă. Această viaţă acţionează asupra plexului solar, îl deblochează, îl eliberează de anumite oprelişti, şi când e eliberat, el remediază repede totul, pentru că e foarte puternic.

Se povesteşte despre oameni care au aerul extenuat, sunt zdrobiţi, sunt copleşiţi. Ei sunt în această stare pentru că nu ştiu să lucreze cu plexul solar, aceasta se vede pe faţa lor, care nu are nici o lumină. O faţă ştearsă, obscură, arată că plexul solar nu funcţionează corect. De aceea, încercaţi voi, cel puţin, să utilizaţi metodele ce vi le-am dat pentru a lucra cu plexul solar, dacă nu, veţi sta ani de zile, fără să simţiţi că el este acolo, trezit, viglent, şi vă dilată. Totul va rămâne în creier şi nu veţi obţine nici un rezultat nici privind soarele, nici în meditaţie, nici făcând exerciţii, cât timp plexul solar nu se va manifesta pentru voi arătând că conştiinţa voastră a coborât în fine în măruntaie. Pot să vă vorbesc de această senzaţie, dar la ce ar servi? Nu aţi înţelege, pentru că pentru a înţelege, trebuie să fi făcut această experienţă. Numai prin intelect nu vă puteţi face o idee. E ca şi cum aţi explica durerea de dinţi unuia pe care nu l-au durut dinţii, sau cum aţi vorbi de dragoste cuiva care n-a fost niciodată îndrăgostit. Nu puteţi înţelege până n-aţi trecut prin aceasta. Chiar dacă v-aş explica, nu aţi înţelege. Trebuie să lucraţi, să vă schimbaţi viaţa, să trăiţi o viaţă armonioasă; numai aşa se ajunge la momentul declanşării centrilor subtili în noi-înşine, pentru că legea acestor centri este armonia.

Din păcate, se întâmplă rar ca ceea ce trăieşte şi simte omul să rămână în acord cu armonia care

domneşte în univers. Şi e grav, pentru că opunându-se legilor, forţelor, curenţilor cosmici, el se izolează, se rupe de univers, se înconjoară de bariere impenetrabile; atunci forţele benefice care vin din cosmos să dea viaţă tuturor creaturilor, nu pot intra în el pentru a elimina impurităţile şi a restabili ordinea, şi îl pun în pericol. Da, boala este, foarte simplu, o dezordine care se instalează în om când el rupe legătura cu cosmosul şi nu mai întreţine cu el schimburi corecte.

Omul este obligat, pentru a trăi, să facă fără încetare schimburi cu cosmosul: a mânca, a bea, a respira, a absorbi lumina şi căldura soarelui, a absorbi radiaţiile cosmice... Nu poate supravieţui nici un minut, dacă aceste schimburi sunt întrerupte, dar e chiar inconştient dacă nu vede că viaţa depinde de aceste schimbări; el îşi petrece timpul tăindu-şi legăturile cu universul, împiedicând energiile să circule în el, strică armonia care există natural între el şi cosmos. Şi totuşi, numai această armonie îi permite să trăiască intens, să înflorească, să creeze.

De aceea voi trebuie să vă obişnuiţi, în fiecare zi, să consacraţi câteva minute pentru a restabili în voi această armonie cu cosmosul şi să încercaţi să vibraţi în acord cu toate fiinţele creaţiei spunând: „Vreau să fiu în acord cu voi, vă iubesc, vă iubesc, fiţi binecuvântate”... Acest exerciţiu restabileşte circulaţia energiilor. Se întâmplă chiar celor mai mari înţelepţi, celor mai mari sfinţi să cunoască momente de frământare, agitaţie, dar ei sunt conştienţi, simt de îndată că vibraţiile lor s-au schimbat şi restabilesc imediat armonia. În timp ce majoritatea oamenilor rămân zile, săptămâni, ani în dezordine, şi sfârşesc prin a fi complet nimiciţi.

Trebuie, o dată pentru totdeauna, să vă decideţi să înţelegeţi legile naturii, să învăţaţi cum este construit omul şi care trebuie să fie raportul dintre el şi legile naturii. Dacă vreţi să fiţi fericiţi, dacă vreţi să înfloriţi, trebuie să vă gândiţi la armonie, să vă puneţi în armonie cu universul întreg. Evident, nu o să reuşiţi imediat, dar perseverând, veţi simţi într-o zi că, de la picioare până la cap, totul din voi intră în comunicaţie şi vibrează la unison cu viaţa cosmică...

Copilul în burta mamei e legat de ea prin cordonul ombilical situat în regiunea plexului solar; prin acest cordon ea îl hrăneşte. În momentul naşterii, această legătură se rupe, de aceea putem spune că naşterea nu e altceva decât trecerea dintr-o stare de dependenţă într-o altă stare, de independenţă, de libertate. Dar în realitate, omul nu e complet independent, plexul său solar e legat cu un alt cordon ombilical, un cordon eteric, de Mama Natură, care îl poartă, îl susţine şi îl hrăneşte. De aceea există în Orient anumite învăţături care prevăd concentrarea asupra buricului. Bineînţeles, occidentali care văd totul din exterior îşi bat joc de aceste practici, pe care le găsesc ridicole, dar pe nedrept. Cei care se concentrează asupra buricului, legându-se astfel de cosmos, gândindu-se că sunt încă dependenţi de Mama Natură, trebuie să cureţe acest canal prin care ea le trimite elementele cele mai preţioase de care au nevoie, să se afle în plenitudine.

În măsura în care ei păstrează încă această legătură cu natura, putem spune că aproape toţi oamenii nu s-au născut încă: nu au încă tăiat cordonul ombilical. Pentru a se naşte, ei trebuie să iasă din pântecele naturii unde sunt pe cale de a dormi... sau de a se zbate! Omul se naşte prima dată când e adus

pe lume de mama sa fizică, dar naşterea sa adevărată, pe care o numim în Iniţiere a doua naştere, nu se poate produce până nu se ajunge la ruperea legăturilor sale cu „natura natură”, cum spun filozofii, pentru a intra în natura divină. Numai atunci e cu adevărat conştient, luminat, iluminat.

II.

Se spune adesea că inima este cea care înţelege şi se vorbeşte de inteligenţa inimii... Chiar şi Evangheliile fac aluzie la inimă ca un organ de înţelegere. Dar despre ce inimă e vorba? Evident că nu e vorba de cea fizică, organul care pompează sânge. Nu, adevărata inimă, inima iniţiatică este plexul solar, el este cel care simte, înţelege, sesizează mari adevăruri cosmice. Creierul ştie numai să studieze, să scrie, să vorbească, chiar fără a avea o idee clară despre lucruri. Priviţi cum se petrec lucrurile în lumea actuală: se discută, se scrie, dar în realitate nu s-a înţeles nimic, pentru că e imposibil de a se înţelege corect cu creierul. Lucrurile trebuie trăite pentru a le înţelege, trebuie trăite cu toată fiinţa.

Când trăiţi un sentiment, când simţiţi în voi teama, îngrijorarea, dragostea, nu le simţiţi în creier, nici în inima fizică, ci în plexul solar. Deci, plasând inima în plexul solar, Iniţiaţii arătau că ei cunoşteau mult mai bine adevărata anatomie şi fiziologie umană decât biologii care nu văd decât ce e fizic şi material. Ei suprimă adevărata realitate a fiinţei umane, în timp ce Iniţiaţii sunt interesaţi mai întâi de această parte invizibilă şi subtilă. Aceştia din urmă posedau o ştiinţă prodigioasă, dar ţineau multe lucruri ascunse, pentru că revelarea lor ar fi fost periculoasă; atunci nu

spuneau numai unele lucruri şi toţi ceilalţi trebuiau să le descopere pe celelalte.

Trebuie ştiut că plexul solar controlează majoritatea funcţiilor corpului fizic, dar şi că tot el a creat şi alimentează creierul. Da, creierul e o creaţie a plexului solar, e copilul său; de aceea plexul solar îl hrăneşte, iar când încetează să-i mai trimită hrana, omul îşi pierde posibilităţile: devine somnolent, sau îl doare capul şi nu mai poate să gândească.

Creierul nu e separat de plexul solar, dar nu poate să beneficieze tot timpul de susţinerea sa pentru că nu ştie încă să intre în comunicare cu el. Ori, deja v-am explicat, plexul solar e un creier, dar un creier inversat, pentru că, dacă în creier substanţa gri e la exterior şi substanţa albă la interior, e invers pentru plexul solar. Substanţa gri, care e constituită din celule nervoase, permite gândirea, în timp ce substanţa albă, constituită din fibre nervoase, prelungind celulele, permite să simţim. Deci, datorită substanţei albe situată în exterior, plexul solar simte tot ce se petrece în organism, în toate celulele; de aceea poate să se ocupe fără încetare să restabilească echilibrul. Creierul nu simte nimic, cu excepţia faptului când totul merge foarte rău, dar el nu ştie cum să remedieze acestea. Dacă inima noastră bate prea repede sau prea lent, sau dacă vă doare stomacul, creierul e incapabil să facă ce ar trebui, şi de altfel, acestea nu depind de el. Deci, dacă veţi da plexului solar condiţii bune de a funcţiona normal, el va echilibra totul. El posedă o farmacopee formidabilă, pe care nici nu v-o puteţi imagina; şi cum e în relaţie cu toate celulele, poate să intervină. El este mult mai bine echipat decât creierul. Dar toate acestea nu sunt bine explicate, chiar şi în ştiinţa medicală.

Odată cu dezvoltarea creierului, omul a atins conştiinţa de sine, graţie căreia este individualizat. Plexul solar, din contră, e legat de subconştient, pune omul în legătură cu oceanul vieţii universale, e legat de întreg cosmosul, ceea ce nu e cazul creierului. În realitate, această comunicaţie poate fi stabilită, dar creierul nu este încă suficient de dezvoltat pentru aceasta, pentru că este de formaţie recentă; plexul solar, e de formaţie mult mai veche. Creierul s-a dezvoltat foarte târziu la animale şi la oameni, şi chiar şi creierul furnicilor, de exemplu, e mai bine organizat decât cel al oamenilor pentru că furnicile sunt mai vechi decât el! Creierul uman nu e încă bine organizat, dar el va fi mai târziu, pentru că are misiunea de a înregistra totalitatea cunoştinţelor şi de a înţelege noţiuni încă nebănuite. Dar, o repet, cel ce dirijează, comandă, şi de care depinde totul, este plexul solar, cu centrul Hara, situat un pic mai jos, şi care sunt în comunicare.

Umanitatea contemporană este pe cale de a se distruge pentru că esenţialul activităţilor sale e situat în creier: studiile, calculele, necazurile, etc... Cum nu e pregătit să reziste la tensiuni mari, multe boli nervoase apar pe măsură ce creierul e supraîncărcat. Trebuie să învăţaţi să repartizaţi munca între cei doi centri: cel care este jos, în pântec, şi cel care este sus, în cap. În acel moment, numai, vă veţi găsi echilibrul. Este o lege a mecanicii: pentru a obţine echilibrul, nu trebuie încărcat numai un singur platan, ci amândouă platanele unei balanţe.

Creierul nu este decât un instrument, şi acest instrument nu este independent. Pentru a avea un bun instrument, trebuie să-l întreţinem. Luaţi orice maşină, sau chiar numai o lampă: dacă opriţi sau diminuaţi

curentul, randamentul ei nu va fi acelaşi. Creierul uman e ca o lampă care luminează, care raţionează, care vede. Dar, la majoritatea oamenilor, lampa nu e bună, e o lumânare care nu luminează destul. Trebuie deci branşată la sursa inepuizabilă care îi va da toate posibilităţile, adică la plexul solar. De ce cei din vechime îl numeau „solar”? Pentru că e legat de soare, şi soarele e inima universului nostru.

Ce sunt plexul solar şi creierul unul faţă de altul? Ei reprezintă cei doi poli: unul masculin, emisiv, şi celălalt feminin, receptiv. Găsim această polaritate în toată natura. Priviţi numai ce se întâmplă într-un cuplu: soţul e ocupat aproape numai să câştige bani pentru a oferi soţiei sale mijloace de a se îmbrăca, a se parfuma, a se acoperi de bijuterii; şi iat-o elegantă, somptuoasă, atractivă, în timp ce bietul soţ, jos, în haine ponosite, munceşte pentru a-i putea da toate acestea. Evident, poate fi şi invers, eu vorbesc doar simbolic.

Plexul solar şi creierul sunt legate între ele şi se pot ajuta sau, dimpotrivă, să-şi creeze obstacole. Dumnezeu n-a dat toată puterea unuia sau altuia. Ca şi în cazul bărbatului şi femeii: Dumnezeu n-a dat toate puterile bărbatului şi niciuna femeii, El a dat puteri femeii şi puteri bărbatului, dar sunt puteri diferite, care nu se pot manifesta în plenitudine decât când cele două principii sunt unite şi lucrează în armonie, în acelaşi scop. Ceea ce poate oferi bărbatul, femeia nu poate, şi ceea ce poate oferi femeia, bărbatul nu poate, de asemenea; dar când îşi unesc puterile, rezultatele sunt fantastice. Iar pentru cele două creiere, care sunt plexul solar şi creierul din cap, e important să înţelegeţi cum sunt polarizate în masculin şi feminin, cum acţionează unul asupra altuia şi care sunt puterile lor asupra materiei.

Cunoaşteţi experienţa cu tubul Crookes... Când curentul circulă prin tub, catodul emite un flux de electroni în direcţia anodului, dar el rămâne obscur, iar în regiunea anodului apare o luminiscenţă.

Această experienţă nu este altceva decât o ilustrare a raporturilor care există între principiul masculin şi principiul feminin. Oriunde în natură nu vedeţi altceva decât aceste două principii la lucru. Această ştiinţă iniţiatică a celor două principii a fost revelată de Melkhitsek lui Abraham: cum aceste două principii, masculin şi feminin, se regăsesc în univers sub forme diferite şi lucrează împreună.

Creierul se manifestă, vorbeşte, comandă, organizează, produce agitaţie, strigăte, gesticulaţie. Dar cine îi dă posibilitatea? Plexul solar, el îi trimite energiile. Nu-l vedem, dar e acolo, ascuns, silenţios, nu-şi face apariţia, nimeni nu-i bănuie existenţa. E bărbatul smerit, dacă vreţi... Deşi are în realitate o funcţie feminină, pentru că el este mama hrănitoare, bogăţia infinită, rezervorul inepuizabil al naturii. Cât despre creier, este o creaţie a plexului solar, e copilul său... Sau e soţul, dacă vreţi, soţul care vorbeşte, discută, tună şi fulgeră, în timp ce soţia lui, tăcută, face toată partea ascunsă a muncii. Trebuie să înţelegem aceste schimbări de polaritate.

Creierul e activ, dinamic, dar oboseşte repede dacă plexul solar nu îi trimite ajutoare. De aceea, înainte de a întreprinde o activitate intelectuală importantă, discipolul trebuie să lucreze cu plexul solar. Creierul e capabil de multe lucruri, cu condiţia ca plexul solar să-i trimită energie. Deci, originea, sursa, este plexul solar; şi creierul e ecranul pe care trebuie să se manifeste, să se exprime şi să prezinte lucrurile, în timp ce plexul solar îi dă această posibilitate. Din

plexul solar vin imaginile care sunt proiectate sus, pe ecranul creierului. Bune sau rele, ele sunt proiectate. Este ca la cinema. Numai că, în cazul cinematografului, principiul masculin, operatorul sau aparatul e cel care proiectează imagini pe ecran; şi ecranul e principiul feminin, materia asupra căreia spiritul proiectează forţele şi energiile sale. Încă o schimbare de polaritate.

Când trebuie să meditaţi sau să faceţi o muncă intelectuală intensă, nu începeţi prin a vă concentra brusc asupra subiectului de meditaţie sau asupra muncii voastre, pentru că astfel vă veţi bloca creierul şi nu veţi ajunge la nimic. Începeţi să vă concentraţi asupra plexului solar, şi când simţiţi că aţi intrat într-o stare de pace, de dilatare, faceţi-vă munca: creierul vostru va fi alimentat şi susţinut de energiile care vin din plexul solar. Şi dacă în timpul muncii simţiţi că creierul vostru se blochează, masaţi-vă plexul solar în sens invers acelor de ceasornic: după câteva minute veţi simţi că gândirea vă este din nou degajată şi că vă puteţi repune la treabă.

Trebuie să învăţaţi să repartizaţi activitatea între creier şi plexul solar, ca într-o adevărată căsnicie, unde bărbatul şi femeia trăiesc în armonie şi îşi împart munca; atunci creierul poate să manifeste toate puterile acumulate în plexul solar. Plexul solar conţine în arhivele sale toate cunoştinţele trecutului cel mai îndepărtat, şi depinde de creier să le facă să iasă şi să le exprime. Creierul nu e altceva decât un instrument cu sarcina de a scoate la lumină bogăţiile ascunse în profunzimea fiinţei noastre.

Plexul solar este deci de asemenea un creier, dar inversat. Substanţa albă a plexului solar, care e la exterior, comunică cu substanţa albă a creierului, care e în interior, şi cu materia gri a creierului, care este la

exterior. Iată o inversare, o încrucişare, care trece prin gât. De aceea, când simţiţi că nu se face bine comunicarea, trebuie să vă masaţi gâtul în regiunea vertebrelor cervicale, pentru a restabili curenţii care merg din plexul solar la creier. Gâtul e o cale de trecere extrem de importantă. Când strângem foarte violent gâtul cuiva îl omorâm, pentru că viaţa pe care plexul solar o trimite nu mai poate ajunge la creier. Vedeţi câţi centri nervoşi sunt importanţi, dar ştiinţa medicală nu s-a oprit încă asupra acestor încrucişări care au loc la nivelul gâtului (emisfera dreaptă a creierului care comandă partea stângă a corpului, şi emisfera stângă comandă partea dreaptă) pentru a o aprofunda din punct de vedere a corespondenţelor cosmice.

Învăţând să vă concentraţi asupra plexului solar cu multă dragoste veţi ajunge să dispuneţi de toate energiile sale pentru a fi trimise creierului. Cum creierul este ca un ecran pe care se fac proiecţii, cu cât creierul pântecului, dacă putem spune aşa, proiectează mai corect imagini pe ecranul celuilalt creier, cu atât omul devine capabil să acţioneze mai energic.

Iată încă un fenomen pe care îl întâlnim în toate domeniile existenţei. Mai demult v-am vorbit despre „soarele negru”, de la care soarele nostru primeşte energia sa. Acest soare negru care dă fără încetare e principiul masculin, iar soarele nostru, care primeşte energia şi care străluceşte, e principiul feminin... Nu v-am spus că am văzut în mod real soarele negru, dar l-am văzut interior; e acolo, există, şi fără el n-ar exista soarele strălucitor. Iată, încă o dată catodul şi anodul, iată tubul Crookes întins la dimensiunile universului.

Cât e de clar, cât e de simplu! Peste tot, peste tot, regăsim cele două principii. Vreţi să vă mai dau şi un

alt exemplu? Să luăm un arbore: el posedă rădăcini, trunchi şi ramuri. Rădăcinile trimit energia pentru a apărea frunze, flori şi fructe. Rădăcinile nu se văd, dar ridicaţi-le, şi s-a terminat cu ceea ce se vede. Tot ceea ce se vede este rezultatul a ceva invizibil care este foarte bine ascuns. În noi, plexul solar reprezintă rădăcinile; şi trunchiul nostru şi membrele reprezintă trunchiul şi ramurile arborelui. Omul e ca un arbore: are rădăcini, trunchi, ramuri şi, în creier are flori şi fructe. Plexul solar reprezintă rădăcinile creierului, şi el e cel mai important, rădăcinile sunt mai importante, pentru că dacă se întâmplă ceva în rădăcini, tot restul este în pericol. Iată, încă un argument pe care nimeni nu poate să-l respingă. Dacă tăiaţi rădăcinile arborelui, el moare.

Când vreţi să meditaţi, alegeţi un subiect spiritual asupra căruia vă veţi concentra; puteţi apoi urmări derularea gândurilor, înlănţuirea lor, contururile lor: creierul vostru e cel ce lucrează. Dar dacă ajungeţi să urcaţi mai sus în această meditaţie, veţi simţi creierul vostru oprindu-se din funcţionare, plexul solar devenind activ: nu mai înţelegeţi lucrurile în mod intelectual, analitic, ci veţi avea o înţelegere sintetică, vibraţi în armonie cu ea, o senzaţie de plenitudine vă va cuprinde, iar meditaţia devine contemplare; nu mai gândiţi deloc, contemplaţi ceva splendid şi trăiţi intens. Înţelegeţi altfel lucrurile, mai bine decât prin gândire, dar nu ştiţi cum le înţelegeţi, este numai o evidenţă absolută, da, pentru că aţi reuşit să atingeţi inima universului.

Studiind, gândind, înţelegând lucruri, aceasta nu semnifică faptul că am atins inima universului; nu, acestea sunt condiţii prealabile. Inima universului nu o puteţi atinge decât cu inima. Când inima voastră, adică

plexul solar va începe să simtă, să iubească, să trăiască cu mare intensitate, atunci, da, veţi atinge, veţi mişca inima universală, inima lui Dumnezeu, şi din această inimă vor veni la voi energii, forţe, curenţi dătători de viaţă, care vă vor lumina. Da, când veţi ajunge să proiectaţi din inima voastră o imensă energie de dragoste, prin legile afinităţii şi ecoului, o altă inimă vă va răspunde. A atinge inima universului înseamnă a cunoaşte, a simţi, a intra în proiectele şi planurile Eternului, Sufletului universal. Dar nu puteţi ajunge la acestea nici prin ştiinţă, nici prin cunoştinţe livreşti, nici prin discursuri, oricât de elocvente ar fi.

Pentru a atinge inima universului trebuie să vibrezi la aceeaşi lungime de undă cu el, adică să dăruieşti aceeaşi dragoste dezinteresată. Când ceea ce cereţi, ceea ce vă doriţi nu priveşte numai interesul vostru personal, ci binele umanităţii şi universului întreg, în acel moment dorinţa voastră vibrează pe aceeaşi lungime de undă ca şi inima universului. Şi cum inima universului este sursa de viaţă, sursa fericirii, frumuseţii, poeziei, muzicii, sursa a tot ce e splendid şi divin, atunci veţi primi această viaţă, această fericire, această splendoare... Veţi gusta plenitudinea.

Când aţi atins inima cuiva, obţineţi de la el tot ce vă doriţi. Cel căruia i-aţi atins inima vă deschide porţile şi vă dă tot. În anumite zile rugaţi Cerul, pentru a-l înduioşa, a-l impresiona, dar aceasta nu serveşte la nimic, el răspunde: „Nu înţeleg ce spui” şi vă închide uşa în nas. În alte zile nu spuneţi nimic, priviţi numai, iar el vă spune: „Vino, intră! Iată, ia asta!” Cum se explică aceasta? Trebuie aflat secretul.

V-am vorbit odată de receptorul cu galenă. Acum câteva zeci de ani, când aparatele de radio nu erau aşa perfecţionate şi aşa de răspândite, multă lume îşi făcea

un receptor cu galenă. Pentru a capta o emisiune de radio trebuia deplasat un vârf de ac pe un cristal de galenă, pentru a stabili un contact. Când acul atingea anumite puncte, imediat se auzeau în căşti cuvinte, muzică, în timp ce pentru alte puncte nu se auzea nimic. Acest fenomen mi-a dat mult de gândit... Plimbaţi acul la stânga şi la dreapta pe cristal şi nu auziţi nimic. Deşi atingeţi cristalul, nu-i atingeţi inima... pentru că are şi el o inimă, cristalul, această piatră! De îndată ce-i atingeţi inima, imediat auziţi muzică. Există de asemenea o inimă în univers, dar noi nu îi cunoaştem legile, de aceea nu reuşim să stabilim un contact pentru a capta undele sale şi să avem revelaţii.

Pentru a atinge inima universului, trebuie să vă intensificaţi dragostea. E o muncă care se face în plexul solar. În acel moment, v-am spus, nu mai gândiţi deloc, proiectaţi o putere, o energie de dragoste pe care o dirijaţi, dar creierul vostru se odihneşte. Înţelegeţi, sunteţi conştient şi dirijaţi energiile, dar creierul nu e în activitate. Cum explicăm aceasta? Există o altă formă de gândire, o altă formă de înţelegere pe care trebuie să o descoperim

Cap. 4 - Centrul hara

Veţi fi, poate, miraţi să vedeţi în India că anumiţi sadu, anumiţi yoghini au regiunea pântecului foarte dezvoltată, cu toată că nu mănâncă aproape de loc!... Şi majoritatea statuilor îl reprezintă pe Buddha şi alţi înţelepţi cu un pântec proeminent. De ce? Pentru că, la Iniţiaţi, un pântec foarte dezvoltat dezvăluie puterea, forţa, rezervele spirituale acumulate graţie exercițiilor de respiraţie. Pentru că exerciţiile de respiraţie prelungite duc la dezvoltarea acestei părţi a corpului

unde se adună elemente care permit vindecarea, dezagregarea a tot ce e nociv. Pântecul poate fi rezultatul materialismului omului sau spiritualităţii sale. Dacă faţa sa arată că el nu se gândeşte decât la a mânca, a bea şi a dormi, evident, opulenţa sa reprezintă ceva rău: el este o fiinţă grosieră, materialistă, senzuală. Dar dacă el are calităţi ca puritatea, clarviziunea, inteligenţa, pântecul său demonstrează că el are rezerve şi că poate transforma aceste rezerve vindecându-i pe alţii şi făcând multe lucruri pe care cei plăpânzi, slabi nu ar putea să le facă, pentru că nu au aceste resurse.

Priviţi, de altfel, japonezii. Unii au un pântec enorm, dar în acelaşi timp, o mare supleţe, forţă şi inteligenţă. Aceasta, deoarece ei lucrează să-şi dezvolte ceea ce ei numesc centrul Hara. Aceste centru e situat la 4 centimetri sub buric. Hara înseamnă „pântec” în japoneză, şi de aici vine expresia „a-şi face hara-kiri”, adică a se sinucide deschizându-şi pântecul. Pentru înţelepţii japonezi, centrul Hara este centrul vieţii, al echilibrului, centrul universal. Şi când omul se concentrează pe el şi ajunge să-l dezvolte, devine neobosit, invincibil. Toţi acei care lucrează asupra centrului Hara se disting în viaţă printr-un echilibru extraordinar.

Un mare număr de anomalii care se manifestă astăzi la Occidentali , v-am mai spus-o, apar din cauză că ei au rupt echilibru, adică în loc să plaseze centrul vieţii la locul său, ei îl plasează în creier, care e la periferia fiinţei umane. Atunci, prea multe gânduri, prea multe necazuri, prea multă activitate cerebrală şi omul se dezechilibrează. De aceea, atunci când primeşte şocuri, el nu mai poate să se restabilească, pentru că centrul din el care ar putea remedia orice nu

funcţionează. Dacă ar şti să se concentreze asupra centrului Hara şi să-l dezvolte, oricare ar fi cheltuielile sale de energie nervoasă, el nu s-ar simţi niciodată obosit.

Evident, e o problemă pentru Occidentali, din cauză că centrii situaţi în partea inferioară au fost consideraţi mult timp ca nedemni de a participa la viaţa spirituală. Şi chiar şi eu, în timpul anilor, când vă vorbeam de acest centru, subînţelegeam aproape tot timpul Centrul suprem, Dumnezeu-Însuşi, Cauza primordială. Nu v-am spus niciodată că în corpul fizic, adevăratul centru al omului este acolo, dedesubtul buricului, că vor trebui ani şi ani pentru a vă pregăti să îl penetraţi, să-l exploraţi şi să-l dezvoltaţi pentru a cunoaşte originea fiinţei voastre. Pentru că originea acolo este. De câte ori v-am spus: „Nu căutaţi în exterior, nu căutaţi la suprafaţă, dar săpaţi, săpaţi, şi veţi găsi aur sau petrol!" Evident, vorbind simbolic. Voiam să vă spun că trebuie săpat chiar în acest domeniu, al subconştientului.

Centrul Hara este menţionat în multe cărţi ezoterice, dar în maniere foarte diferite, şi chiar anumite remarci ale autorilor creştini din vechime dovedesc că ei îl cunoşteau. Alchimistul Basile Valentin în cartea sa: „Cele douăsprezece chei", invită adeptul să coboare în centrul pământului pentru a găsi acolo piatra filozofală. El spune: *„Visita Interiora Terae; Rectificando Invenies Occultum Lapidem, Veram Medicinam"* Adică: „Vizitaţi măruntaiele pământului, corectând, vei găsi piatra ascunsă, adevăratul medicament". Dacă luăm primele litere ale acestor cuvinte, vom găsi: VITRIOLUM. *„Visita Interiora Terae"...* în realitate nu e vorba de a coborî în interiorul planetei, ci de a penetra în acest pământ, corpul

nostru fizic, pentru că acolo vom găsi materiale, vom găsi bogăţii, tezaure.

Cele trei divinităţi mai importante ale panteonului hindus sunt Brahma, Vishnu şi Shiva, şi se spune în Cărţile sacre că Brahma e situat în pântec, Vishnu în regiunea inimii şi a plămânilor, şi Shiva în creier. De ce tocmai Brahma, creatorul, e situat în pântec? Dacă pântecul este o regiune cu adevărat de dispreţuit, şi creierul, din contră, aşa de nobilă, Brahma ar fi trebuit plasat în creier. Ei nu, în creier e plasat Shiva, care e identificat cu distrugerea. Da, Brahma este creatorul, Vishnu, reparatorul, conservatorul, cel care susţine, menţine, hrăneşte, în timp ce Shiva este distrugătorul. Şi dacă Shiva corespunde tocmai creierului, aceasta e deoarece creierul, mentalul inferior, divizează, disecă, dezagregă, este distrugătorul realităţii. El este cel care îi desparte pe oamenii şi îi induce în eroare.

De vreme ce pântecul este regiunea corpului unde se crează şi se formează fiinţe, el este de o extremă importanţă şi nu are nimic ruşinos. De ce viaţa se naşte într-un loc ruşinos? Dacă Inteligenţa cosmică a ales acest loc, este pentru că ea îl consideră sacru; atunci de ce omul trebuie să-l dispreţuiască? Evident, nu e chiar estetic - cel puţin după estetica oamenilor - dar, pentru ce motiv viaţa vine de acolo? Nu numai că mama îşi poartă copilul în acest loc, dar copilul, legat prin cordonul ombilical, îşi trage forţele tot de aici şi se hrăneşte. Ruşii numesc această regiune a plexului solar şi a centrului Hara „jivot”, şi „jivot” în bulgară înseamnă „viaţă”. Da, viaţa vine de aici, şi astfel se propagă şi se distribuie în celelalte organe. Deci, creierul este de asemenea tributar acestui centru care primeşte viaţa. Este ca pentru un arbore. Regiunea cea mai importantă a arborelui, rădăcinile, sunt acolo,

invizibile, ascunse, îngropate în pământ. Ei bine, de asemenea, centrul Hara ca şi plexul solar sunt rădăcinile noastre. Şi dacă coborâm în rădăcini pentru a şti ce a plasat natura acolo, vom descoperi o lume de o extraordinară bogăţie de materiale şi energie. Iată, este o mină, o sursă.

Pântecul este locul unde se creează viaţa. Da, sursa vieţii este acolo, în pântec. Se spune în Evanghelii: „Din sânul său a ţâşnit apă vie”. De ce din sânul său? De ce nu din creier sau din plămâni? Ce se află în pântec, făcând apele să ţâşnească? Acolo locuieşte Tatăl, Brahma, creatorul. Dar pentru a-l simţi, pentru a putea comunica cu el, ne trebuie mulţi ani de muncă. El e acolo, dar nu beneficiem de nici un avantaj, pentru că lucrăm numai cu Shiva. De altfel, în India, prea puţine temple sunt consacrate lui Brahma, mai multe lui Vishnu... şi mai multe lui Shiva. De ce? Shiva este distrugătorul, şi de teamă, pentru a-l linişti, ne ocupăm atât de mult de el? În timp ce pentru Brahma, creatorul, nu ne putem teme că face rău, şi de aceea, poate, îl neglijăm...

De ani de zile vă instruiesc prezentându-vă numai lumea din Înalt, adică lumea conştiinţei, a luminii, dar aceasta nu e în realitate decât o pregătire pentru a putea coborî apoi în profunzimile fiinţei voastre. Pentru că, pentru a ne cunoaşte cu adevărat, trebuie să cunoaştem cele două regiuni: ceea ce e sus, şi ceea ce e jos. Ceea ce este sus, sunt centrii creierului, şi ceea ce este jos, este tocmai acest centru pe care înţelepţii japonezi îl numesc Hara.

Hara reprezintă subconştientul, profunzimile obscure ale fiinţei umane. Dar aceste regiuni sunt, desigur, foarte periculoase, de aceea trebuie început explorând terenul de sus, şi apoi, când suntem întăriţi,

când avem arme şi tot echipamentul, putem coborî în abisuri pentru a descoperi ce conţin. Toate bogăţiile sunt sub pământ: da, aurul, pietrele preţioase, metalele preţioase, şi cărbunele, petrolul, asupra cărora lucrează o multitudine de entităţi şi spirite. În lumea psihică, ca şi în cea fizică, totul e acolo, jos, nu în înalt. Dar jos este de asemenea infernul şi monştrii săi, de aceea, înainte de a coborî, trebuie să învăţăm să ne protejăm, dacă nu, vom fi înghiţiţi. Iată motivul pentru care, în învăţământul nostru, ne ocupăm la început de lumea superioară. Pentru a înfrunta tenebrele, ne trebuie lumină.

Nici cu plexul solar omul nu poate să aibă un contact direct cu centrul Hara, pentru că nu are nici un mijloc să atingă subconştientul său. Nu-l poate atinge decât pe căi ocolite, adică prin felul său de a trăi. Deci, dacă acest centru nu e corect armonizat cu universul, din cauza vieţii sale dezordonate, haotice, neraţionale, omul împiedică buna sa funcţionare, nu mai poate primi efluviile Sufletului universal.

Pentru a vă echilibra, a vă întări, puteţi, în timpul meditaţilor voastre, să vă puneţi mâinile pe abdomen, concentrându-vă asupra centrului Hara. Dar să nu faceţi acest exerciţiu decât sunteţi într-o stare de puritate, abnegaţie şi dezinteres, pentru binele umanităţii, dacă nu, alţi centri care sunt alături se vor trezi şi veţi fi antrenaţi în regiunile tenebroase ale fiinţei voastre. De aceea, înainte de a lucra cu centrul Hara trebuie să vă pregătiţi. Când sunteţi gata, puteţi să plonjaţi fără pericol în adânc, pentru că acestea sunt profunzimile, abisurile fiinţei umane.

Psihanaliştii, desigur, au descoperit o parte a subconştientului, dar sunt încă departe de a cunoaşte toate misterele centrului Hara şi de a şti cum acest

centru, în profunzimile subconştientului, e legat la supraconştiinţă. Când Iniţiaţii vorbesc de unirea cozii cu capul şarpelui, ei subînțeleg unirea centrului de jos cu centrul superior situat în creier, chakra Sahasrara din vârful capului. Dar dacă nu aţi lucrat în prealabil asupra adevărurilor mai accesibile, cum veţi putea lucra în aceste zone? Viaţa spirituală are, de asemenea, programul său. Trebuie, mai întâi, să vă purificaţi, să vă întăriţi, şi apoi, când vă simţiţi pregătiţi, vă puteţi permite să mergeţi să faceţi o incursiune în aceste profunzimi. Sunt experienţe care vă aşteaptă, dar trebuie să vă pregătiţi.

Alchimiştii vorbesc de „lumina ce iese din tenebre”. Tenebrele sunt infinit mai vaste decât lumina; ele îmbrăţişează şi invadează totul. În timp ce lumina e ca o scânteie, pe care tenebrele o înconjură. Tenebrele sunt rădăcina fiinţei. Tot ceea ce apare pe pământ ca fenomen, ca manifestare, ca o concretizare, iese din tenebre; şi asemeni copiilor în pântecul Mamei Natură, aceste energii le sunt comunicate printr-un un fel de cordoane ombilicale graţie cărora absorb forţele Sufletului cosmic.

„Lumina ce iese din tenebre”… E aceea pe care o vedem în profunzimea simbolului ieslei în care s-a născut Iisus. De ce Iisus s-a născut într-o iesle, pe paie, între un bou şi un măgar, şi nu într-un palat, într-un templu, într-o locuinţă vastă şi somptuoasă? Deoarece, ca şi naşterea unui copil fizic, naşterea unui copil spiritual, naşterea lui Cristos în om se face acolo, chiar în această regiune a centrului Hara. Naşterea e acolo, ieslea cu măgarul şi boul care nu sunt alţii decât ficatul şi splina. Şi, în înalt, îngerii cântă, pentru că această naştere, pe care o numim a doua naştere este un eveniment la care tot Cerul participă.

Ceea ce s-a produs în momentul naşterii lui Iisus se reproduce de fiecare dată când o fiinţă umană este capabilă să se nască a doua oară. Există din nou măgarul, boul, magii, îngerii, Fecioara şi copilul în iesle... Acest eveniment nu s-a produs numai acum 2000 de ani în Palestrina, ci se repetă etern. Şi pentru a forma copilul în voi, trebuie să cunoaşteţi multe lucruri: cum să-l atrageţi, cum să-l purtaţi, cum să-l hrăniţi...

În această iesle, în măruntaie, între bou şi măgar, adică ficat şi splină se naşte copilul divin. Naşterea lui Iisus într-o iesle are deci o încărcătură iniţiatică de cea mai mare importanţă. Aici, în centrul Hara, discipolul trebuie să facă să se nască în el această nouă conştiinţă, Copilul Iisus. (A se vedea şi „Crăciunul şi Paştele în tradiţia iniţiatică” cap I - colecţia Izvor)

Hermes Trismegistul a spus: „Ceea ce e jos e ca ceea ce este sus, şi ceea ce este sus e ca ceea ce este jos”. Nu e o similitudine, o asemănare exactă, cum au crezut unii, pentru că în realitate ceea ce este jos nu e identic cu ceea ce este sus. Ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus, în sensul în care legile, funcţiile sunt aceleaşi. Spunând acest „Ca şi” aceasta nu semnifică similitudinea. Când o casă se reflectă în apă, ceea ce e sus, în lumea realităţii, este ca şi ceea ce este jos în lumea reflexiei, dar cele două lumi nu sunt identice.

Există deci o lume a reflexiei, a iluziei, care e jos, şi o lume a realităţii care e sus. Apoi, în fiecare dintre aceste lumi, există un sus şi un jos; atunci, ceea ce e jos în lumea iluziilor corespunde la ceea ce este sus în lumea realităţii. Şi cum în ierarhia divină, Creatorul se află sus, de asemenea aici, în noi, El se află jos, pentru că noi suntem o reflectare. A trecut mult timp de când

v-am vorbit de această inversare, spunându-vă că pietrele, cristalele, metalele, care sunt jos, sunt o reflexie a lumii divine, de sus. Şi în om, pântecul, care e jos, corespunde la ceea ce e în sus în Divinitate, pentru că, în raport cu macrocosmosul, microcosmosul, adică omul, e inversat. De aceea Brahma, Creatorul, e plasat în pântec.

Iată, aceasta e tot pentru moment despre acest subiect, cu toate că e vorba de o lume infinită. Ceea ce v-am spus e deja prea mult. Dacă v-aş spune mai mult n-aţi şti ce să faceţi, veţi fi copleşiţi. Vrem tot timpul să ştim totul... din curiozitate, evident. Ei bine, nu, într-un adevărat Învăţământ iniţiatic, trebuie să punem în practică, trebuie să ne obişnuim să mobilizăm propriile forţe, facultăţi pentru a face o muncă adevărată. Eu ştiu bine că ceea ce vă cer aici nu va găsi un ecou favorabil, pentru că întreaga lume, din contră, e instruită să caute totul în exterior. Iată de ce centrii interiori nu funcţionează, sunt ruginiţi şi curenţii nu circulă. Desigur, există câţiva mistici, câţiva filozofi, câţiva spiritualişti care sunt obişnuiţi cu această muncă, dar, în acest domeniu, majoritatea oamenilor sunt ca şi infirmii, nu au nici forţa, nici voinţa de a întreprinde o muncă asupra lor înşişi.

Spuneţi că lucraţi, dar că nu obţineţi rezultate. Evident, nu e uşor, şi aici, de asemenea, apare problema reîncarnării. Dacă abia în această existenţă veţi începe această muncă, cum vreţi să ajungeţi să mişcaţi centrii imobilizaţi de secole? Pentru cei care au muncit în alte reîncarnări şi continuă, evident, totul e diferit, ei obţin rezultate.

De aceea, pregătiţi-vă să începeţi această muncă în această încarnare, ştiind că dacă nu veţi începe în această încarnare, nu veţi ajunge la nimic nici în

următoarea. Pentru moment nu veţi reuşi decât mici succese, dar nu e nimic, cel puţin aţi început. Veţi continua mai departe în următoarea încarnare, iar atunci veţi obţine sigur rezultate. Ceea ce contează e de a începe să declanşaţi curenţii divini, în această încarnare.

Cap. 5 - Forţa Kundalini

Apocalipsa se termină cu viziunea unei cetăţi celeste, Noul Ierusalim, a cărei pereţi, temelii, porţi sunt descrise de Sfântul Ioan Teologul. Prin acest oraş curge un fluviu: „Şi mi-a arătat un fluviu de apă vie, limpede ca un cristal, care ieşea din Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. În mijlocul oraşului şi pe cele două maluri ale fluviului era Arborele Vieţii ce producea de douăsprezece ori fructe, dând fructul său în fiecare lună şi ale cărui frunze serveau la tămăduirea popoarelor”.

Cum se făcea că arborele se găsea pe ambele maluri ale fluviului? Dacă am înţelege lucrurile literar, această descriere nu are nici un sens. În realitate, acest arbore deasupra unui fluviu e un simbol; există în noi, şi fluviul, de asemenea, trece prin noi. Pentru că oraşul suntem noi; şi în centrul acestui oraş - în plexul solar - curge un fluviu cu un arbore al vieţii pe malurile sale. Plexul solar reprezintă arborele pe cele două maluri ale fluviului, dar de asemenea şi fluviul însuşi, această forţă, această vitalitate care circulă prin el. Şi unde sunt rădăcinile acestui arbore? Acestea sunt cele douăsprezece perechi de nervi şi de ganglioni dorsali: douăsprezece ramuri care produc douăsprezece fructe pe an. Aceste douăsprezece fructe sunt legate de cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Să vedem acum proprietăţile acestor fructe. Primul fruct, (Berbecul) face omul activ, dinamic şi decis. Al doilea (Taurul), dă o mare sensibilitate, multă gentileţe şi bunătate. Al treilea (Gemenii), împinge la studiu, incită la a se interesa de tot şi de a călători. Al patrulea (Cancer), dă o mare mediumitate pentru a capta undele şi prezenţele cele mai subtile. Al cincilea (Leul), inspiră o mare nobleţe şi curajul necesar pentru a-i ajuta şi a-i salva pe alţii. Al şaselea (Fecioara), purifică şi curăţă. Al şaptelea (Balanţa), dă posibilitatea de a se uni la o cauză divină şi de a stabili în sine echilibrul cosmic. Al optulea (Scorpionul), luminează asupra morţii şi vieţii de apoi. Al nouălea (Săgetătorul), dă gustul întrebărilor filozofice şi religioase. Al zecelea (Capricornul) inspiră putere, autoritate pentru a domina pe alţii şi pe sine însuşi. Al unsprezecelea (Vărsătorul), dă sensul universalităţii, fraternităţii între naţiuni. Al doisprezecelea (Peştii), împinge la sacrificiu, la a suporta suferinţa şi chiar la a vedea partea bună şi a se veseli.

Iată calităţile fructelor acestui arbore al vieţii, care nu e altul decât Arborele Sefirotic de care vorbeşte Kabbala, cu sefiroturile: Keter, Hokmah, Binah, Hesed, Gebourah, Tipheret, Netzach, Hod, Iesod, Malkout. Kether e sămânţa care conţine toate posibilităţile arborelui; Hokmah, e sâmburele care se divizează pentru a lăsa să iasă mica plantă: Binah; Hesed, este trunchiul; Gebourah, ramurile; Tripheret, mugurii; Netzach, frunzele; Hod, florile; Iesod, fructul; şi Makout, sămânţa, care, plantată în pământ, va da un nou arbore. Aici, din nou, vedeţi o aplicaţie a legii: ce e jos e ca ce e sus, şi veţi înţelege de asemenea de ce Iisus a comparat Împărăţia lui Dumnezeu (Malkout) cu grăuntele de seneve, care e minuscul, dar devine un

arbore mare, unde vin să se adăpostească păsările cerului.

Sfântul Ioan spunea că frunzele arborelui vor servi la tămăduirea popoarelor. Veţi vedea, nu numai fructele arborelui fac miracole, dar şi frunzele de asemenea, şi chiar şi rădăcinile.

Rădăcinile, înfipte în cele două maluri ale fluviului vieţii de care vorbeşte Sfântul Ioan, sunt deci ansamblul nervilor şi ganglionilor situaţi de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Coloana vertebrală leagă cerul şi pământul, cerul nostru şi pământul nostru. Izvorul fluviului se află pe culmea muntelui: „Fluviul, e spus, iese din Tronul Domnului”. Capul, e cerul şi pântecul pământul. Pe pământ arde un foc care provoacă din timp în timp erupţii violente vulcanice. Ori, acest foc se găseşte, de asemenea, la baza coloanei verticale. Acest foc subteran, legat de pântec şi de sex, este forţa Kundalini. Pentru moment, coloana vertebrală nu are la oameni decât funcţie anatomică şi fiziologică; puterea ei spirituală nu e trezită. Numai Iniţiaţii au reuşit să anime coloana lor vertebrală pentru o imensă muncă spirituală şi magică graţie trezirii forţei Kundalini.

Forţa Kundalini doarme la baza măduvei spinării, ea este mama care a creat universul, „cea mai puternică dintre forţe” cum o numea Hermes Trismegistul. O dată trezită, ea se poate dirija în sus, sau în jos. Dacă ea se dirijează în sus, fiinţa va beneficia de o mare dezvoltare spirituală, dar dacă ea se dirijează în jos, aceasta poate să antreneze rezultate foarte supărătoare. Acel care, fără a fi pur şi stăpân pe el, trezeşte forţa Kundalini, devine pradă unei pasiuni sexuale dezlănţuite, care-l antrenează cu o viteză vertiginoasă spre abis, şi unei ambiţii

nemăsurate care îl face să se opună lumii întregi. De aceea este de sfătuit discipolii să nu fie tentaţi să trezească forţa Kundalini înainte de a fi lucrat asupra purităţii şi smereniei. Pentru că această forţă, cea mai puternică dintre toate, poate la fel de bine să distrugă decât să creeze. În realitate, Kundalini poate fi trezită la mai multe nivele: putem să o trezim de şapte ori pentru că ea doarme şapte somnuri, ea e ascunsă sub şapte învelişuri ale materiei.

Într-un anume fel, e uşor să trezeşti Kundalini, dar unde şi cum să o dirijezi e mult mai dificil şi e chiar esenţialul. Direcţia pe care o va lua Kundalini nu depinde de voinţa omului, ci de calităţile şi virtuţile sale. Când şarpele Kundalini se trezeşte, el se îndreaptă spre partea care îi oferă hrană. Dacă partea inferioară îi oferă această hrană, acolo se îndreaptă, şi totul e pierdut, e prăpastia, adevărata prăpastie. În timp ce dacă şarpele e atras de partea superioară, el se îndreaptă în sus.

Urcarea forţei Kundalini se face prin canalul Sushuma situat în interiorul măduvei spinării. De o parte şi de alta a canalului Sushuma, cele două canale Ida (polarizat negativ şi legat la Lună) şi Pingala (polarizat pozitiv şi legat de soare) se ridică într-o mişcare de spirale întretăiate. Curentul Ida ajunge la nara stângă şi curentul Pingala la nara dreaptă. De aceea, exerciţiile de respiraţie sunt considerate ca cele mai eficiente pentru a provoca trezirea forţei Kundalini.

Pentru că, astupând nara dreaptă, aspiraţi aer prin nara stângă, produceţi astfel un curent care trece prin canalul Ida. Acest curent traversează şi centrul unde doarme Kundalini, centrul Muladhara, şi produce vibraţii uşoare care tind să o trezească un pic. Astupând nara stângă, aspiraţi aer prin nara dreaptă,

curentul va trece prin canalul Pingala, şi el, de asemenea, va da câteva impulsuri forţei Kundalini. Şi aşa mai departe... Deci, practicând în fiecare dimineaţă exerciţiile noastre de respiraţie, puteţi, încet, să treziţi forţa Kundalini. Dar nu trebuie prelungite aceste exerciţii.

Când eram în India, am auzit vorbindu-se de tot felul de metode pe care le foloseau yoghinii pentru trezirea Kundalini. Unele erau incredibile, până la introducerea unui fir de argint într-un loc pe care nu am să-l numesc. Unii făceau toate nebuniile pentru trezirea acestei forţe!

Cel mai bun sfat de dat Occidentalilor este de a nu fi tentaţi să trezească Kundalini, ci de a trăi o viaţă pură, în acord cu legile divine. Ea se va trezi atunci când va veni momentul, nu trebuie grăbit acesta. Orice alt fel de a proceda e riscant, pentru că această forţă e asemenea unui foc, care poate face ravagii distrugând unele organe ale corpului. Când totul se desfăşoară natural, fără şocuri, omul se trezeşte în armonie la conştiinţa lumii divine.

Eu simt în voi o imensă dorinţă de a face eforturi pentru a ajunge la această trezire a conştiinţei. Puteţi începe lucrul, dar trebuie să fiţi foarte prudenţi, foarte raţionali, şi să nu vă lansaţi fără o direcţie, dacă nu, riscaţi să vă dezechilibraţi, să vă distrugeţi. Deci, nu vă grăbiţi, aceasta va veni cu blândeţe, încet-încet. Tot ce avem aici ca exerciţii, practică, sunt exerciţii din yoga, care vă vor permite într-o zi să treziţi forţa Kundalini. Mulţi cred că pentru a găsi spiritualitatea adevărată trebuie să meargă în India, dar trebuie de asemenea să ştie că învăţământul Fraternităţii Albe Universale, care e adevăratul învăţământ a lui Cristos, ne aduce o yoga modernă, adaptată Occidentalilor.

Înţelepţii Indiei spun că înainte de trezirea şarpelui Kundalini yoghinul trebuie să-şi elibereze canalul central, Sushuma. Printr-o viaţă pură, prin exerciţii potrivite, el curăţă acest canal. Această curăţire e necesară pentru că, odată cu trezirea şarpelui Kundalini, el începe să activeze întreaga viaţă psihică a omului; este un foc aşa de intens, care arde tot. De aceea drumul său trebuie să fie eliberat de toate impurităţile şi obstacolele, pentru ca el să poată trece rapid, fără stricăciuni pentru om şi să atingă centrul coronal, chakra Sahasrara.

Şi ce spune Iisus în Evanghelii? „Străduiţi-vă să intraţi prin poarta strâmtă”, sau „Mai repede trece o cămilă prin urechile acului decât un bogat prin poarta Împărăţiei Cerurilor” (pentru comentarii asupra acestor versete, a se vedea „Un nou înţeles al Evangheliilor - colecţia Izvor). Aceste două fraze au o semnificaţie foarte profundă: ele arată că într-adevăr canalul central e aşa de îngust, încât forţa care aduce iluminarea nu poate să treacă dacă fiinţa nu e pură. Dacă aveţi prea multe lucruri în buzunare, nu puteţi băga mâinile, trebuie să vă debarasaţi de toate acestea. Vedeţi, yoghinii Indiei, Evangheliştii spun aceleaşi adevăruri. Ei bine, acestea sunt adevărurile pe care le aprofundăm în Învăţământul Fraternităţii Albe Universale.

Cap. 6 - Chakrele

I. Sistemul Chakrelor

De unde vine obiceiul de a reprezenta îngerii cu aripi?... Ajunge să vedem o pictură sau o sculptură care prezintă o fiinţă înaripată pentru a şti că este un înger. De ce aceste aripi? Care e sensul lor? Îngerii au

cu adevărat aripi? Nu, dar acest fel de a-i reprezenta provine dintr-o ştiinţă foarte veche privind fiinţa umană şi centrii săi subtili. Marii Iniţiaţi ai trecutului ştiau că pe spate, la nivelul umerilor, fiinţa umană posedă doi centri foarte puternici. Aceşti centri situaţi în corpurile eteric şi astral sunt capabili să producă turbioane care permit celui care a ştiut să-i dezvolte a se deplasa în spaţiu. În tradiţia greacă, zeul Hermes e reprezentat cu aripi, dar la călcâie, pentru că şi călcâiul posedă un centru foarte important care e de asemenea în legătură cu puterea de a se deplasa în spaţiu.

În realitate, aceşti centri subtili sunt într-un mare număr în corpul nostru. De exemplu, în timp ce contemplaţi răsăritul soarelui, absorbiţi lumina sa printr-un centru care e situat deasupra splinei. Soarele ne trimite energia sa care soseşte la noi sub formă de mici sfere luminoase. Acest centru absoarbe deci lumina solară şi o împarte în şapte culori ca cele ale prismei. Apoi trimite aceste şapte raze în organism, repartizându-le astfel: roşul şi oranjul spre organele sexuale, galbenul spre inimă şi plămâni, verdele spre stomac, ficat, intestine, rinichi; albastrul spre gât şi nas; violetul spre cap. Roşul poate reîmprospăta şi sistemul nervos. Unei persoane obosite îi lipseşte roşul şi ea poate să-şi amelioreze starea concentrându-se pe această culoare.

Funcţia fiziologică a splinei este, o ştiţi, de a forma globulele roşii ale sângelui. Nu e de mirare, deci, că centrul eteric al vitalităţii e plasat chiar deasupra ei. Pentru a capta particulele de vitalitate care vin de la soare, trebuie ca dimineaţa să vă gândiţi la acest centru pentru a-l activa, a-l face mai receptiv, şi a absorbi astfel mai bine lumina soarelui pentru a ameliora sănătatea şi vigoarea voastră.

Prin observaţie, disecţie, cu ajutorul aparatelor din ce în ce mai perfecţionate, anatomiştii care studiază de secole corpul uman au ajuns la o cunoaştere foarte detaliată a structurii sale fizice; dar sunt departe de a găsi ceea ce au găsit Iniţiaţii, care graţie clarviziunii lor şi experienţei lor spirituale au descoperit anatomia subtilă a omului. Şi una din descoperirile cele mai impresionante este cea pe care au făcut-o Iniţiaţii Indiei privind sistemul celor şapte chakre. De mai multe milenii, ei învaţă că deasupra corpului fizic, în corpurile eteric şi astral, omul posedă centrii subtili situaţi pe axa coloanei vertebrale. Ei îi numesc aceştri centri Chakre (în sanscrită înseamnă „roată”) sau lotuşi.

De jos în sus aceştia sunt:

- la baza coloanei vertebrale: Muladhara, lotusul cu patru petale.

- deasupra organelor genitale: Svadhishana, lotusul cu şase petale.

- în regiunea buricului şi al plexului solar: Manipura, lotusul cu zece petale.

- în regiunea inimii: Anahata, lotusul cu doisprezece petale.

- în partea din faţa gâtului: Vishuda, lotusul cu şaisprezece petale.

- între cele două sprâncene: Ajna, cu două petale mari, divizate în 48 de petale fiecare: în total 96 petale.

- în creştetul capului: Sahasrara, lotusul cu o mie de petale. În realitate el are 960 petale, iar în mijloc are o corolă de 12 petale, în total are 972 petale. Cele 12 petale din mijloc sunt galben aurii, cele 960 sunt violete, iar cele două corole se învârt în sens invers.

Nu se pot găsi urme ale acestor centri spirituali în corpul fizic, pentru că ei sunt situaţi în corpul eteric. Organele corpului nostru sunt subordonate influenţei lor.

Aceşti centri subtili sunt inactivi la aproape toţi oamenii. Pentru a-i stimula, un yoghin trebuie să-şi trezească forţa Kundalini care doarme la baza coloanei vertebrale, şi să o facă să urce străbătând chakrele unde ea declanşează şi eliberează puterile pe care le conţin. Forţa Kundalini e reprezentată ca un şarpe înfăşurat de trei ori în jurul său în interiorul unei figuri triunghiulare, în centrul ceakrei Muladhara. Când se trezeşte, e ca o flamă, un foc care începe să urce în spirală în lungul coloanei vertebrale, şi în urcare ea întâlneşte şi stimulează celelalte chakre. Cu limba sa, spune tradiţia, şarpele Kundalini acţionează asupra fiecărei chakre pentru a suda şi a lega diferite elemente care îi permit să se învârtă. O chakră e un sistem foarte delicat cu un angrenaj de o extremă fineţe şi numai şarpele Kundalini poate regla aceste roţi şi a le pune în funcţiune. În momentul când chakra începe să se rotească, se manifestă facultăţile şi puterile care sunt legate de ea.

Chakrele se deosebesc unele de altele prin culoarea lor, numărul de petale, adică numărul şi intensitatea vibraţilor lor, divinităţile care locuiesc în ele, şi mai ales prin virtuţile şi puterile pe care trezirea lor le conferă omului: Muladhara îi dă energie vitală; Svadhishana îi dă forţa creatoare; Manipura îi dă conştiinţa colectivă; Anahata îi dă iubirea universală; Vishuda îi dă înţelepciune; Ajna îi dă clarviziune; Sahasrara îi dă atotputernicia şi libertatea. Se spune că o divinitate sau Shakti locuieşte în fiecare chakră. Numele lor, începând de jos, sunt: Dakini Shakti, Rakini

Shakti, Lakini Shakti, Kakini Shakti, Shakini Shakti şi Hakini Shakti. Ajunsă la sfârşitul călătoriei sale, forţa Kundalini atinge Shiva, principiul masculin. Reunirea celor două principii masculin şi feminin, capul şi coada şarpelui, se face într-o lumină orbitoare. Din acel moment, yoghinul, ajuns pe culme, e liber de orice constrângere.

Hinduşii dau chakrelor o reprezentare foarte detaliată. Ar dura prea mult să ne oprim asupra fiecăreia, şi mă voi opri numai asupra Chakrei inimii: Anahata. E foarte important pentru dezvoltarea voastră spirituală să purtaţi în inimă imaginea acestei chakre, care este centrul iubirii universale, pentru că acesta reprezintă această dragoste dezinteresată, atât de vastă, care trezeşte în voi inteligenţa adevărată, intuiţia.

Cât despre cele trei chakre ale capului, Iniţiatul le dezvoltă în ultima fază a evoluţiei sale, când totul în el este gata, şi toată fiinţa sa e dezvoltată armonios. Dacă vreţi o imagine pentru a înţelege mai bine aceste trei chakre, putem spune că ele seamnă cu acele aparate pe care le utilizează submarinele: un periscop, un ochi care vede deasupra apei; un radar, care informează despre prezenţa altor vapoare din jur; şi un radio, graţie căruia se pot capta şi emite mesaje, apeluri... Ei bine, fiinţa umană e dotată cu aceleaşi aparate, cu aceleaşi antene.

Cele trei chakre ale capului sunt trei antene pe care plexul solar le poate utiliza ca şi un submarin aflat sub apă. „Dar, veţi spune, de ce aceste antene sunt plasate pe cap? De ce plexul solar nu e dotat el însuşi cu ochi şi urechi?” El le are, dar pentru evoluţia fiinţei umane, Inteligenţa cosmică a amplasat altele în creierul său.

Acum, vă pot da un exerciţiu foarte simplu pentru a dezvolta chakra gâtului, Vishuda. Puteţi, din când în când, să vă planificaţi ca în timpul meditaţiei să nu faceţi altceva decât să ascultaţi numai, fără să gândiţi... şi să încercaţi să auziţi vocea înţelepciunii, vocea spiritelor luminoase. Evident, primele zile, săptămâni, nu veţi auzi poate nimic; dar dacă perseveraţi în acest exerciţiu, veţi auzi vocea interioară, dulcea voce a lui Dumnezeu... O numim uneori vocea liniştii, atât e de fină şi de subtilă, dar în ziua când veţi reuşi să o auziţi, toată fiinţa voastră se va cutremura... nu sunt cuvinte pentru a exprima ceea ce este această voce.

Pentru a dezvolta Ajna chakra, vă imaginaţi că vedeţi cu ochii interiori pământul, cerul, spaţiul, cu creaturile nenumărate care îl locuiesc, toate lumile vizibile şi invizibile. Le priviţi aşa, foarte simplu, cu multă dragoste, şi deja sunteţi pe cale să treziţi vederea voastră spirituală.

Pentru chakra creştetului capului, este de asemenea un exerciţiu de făcut, dar ar putea fi periculos pentru unii şi o să vă vorbesc altă dată despre el. În timp ce primele două sunt inofensive: faceţi-le, puteţi să le practicaţi fără nici un pericol. Nimic rău nu vi se va întâmpla dacă o să căutaţi să auziţi vocea divină. Faceţi ca şi cum aţi asculta cu amândouă urechile; dar în realitate, se trezeşte o a treia ureche. Şi e la fel dacă încercaţi să contemplaţi minunile lumii invizibile, un al treilea ochi se va deschide. Astfel, în fiecare zi, câte puţin, veţi parcurge un drum extraordinar care, dacă ştiţi să perseveraţi, vă va conduce la iluminare.

În geneză se spune că Adam şi Eva trăiau în grădina Edenului, unde, printre toate soiurile de arbori, creşteau Arborele Vieţii şi Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dumnezeu le-a interzis să mănânce din fructele Arborelui Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dar iată că şarpele a reuşit să o convingă pe Eva, care l-a convins pe Adam să mănânce din fructul interzis... Şi cunoaşteţi continuarea.

Ei bine, acest Arbore al Cunoaşterii Binelui şi Răului nu e altul decât sistemul chakrelor în lungul coloanei vertebrale, şi şarpele care era la baza arborelui, înfăşurat în jurul lui însuşi, este forţa Kundalini. Şarpele i-a vorbit Evei, spunându-i: „Dacă vei mânca din fructele acestui arbore (adică dacă trezeşti chakrele), vei deveni ca şi Dumnezeu, vei avea omniscienţă, clarviziune, puterea întreagă”. Evident, Eva a fost tentată şi Adam la fel. Ei da, dar era prematur, ei nu erau pregătiţi să suporte puterea acestor forţe puse în acţiune. Ei ar fi trebuit să continue să mănânce fructele Arborelui Vieţii, adică de a absorbi energia plexului solar, care e în legătură cu cosmosul întreg. Pentru că, graţie acestei energii, nu ar fi cunoscut nici oboseala, nici suferinţa, nici moartea. Da, Arborele Vieţii e plexul solar, în timp ce celălalt arbore, Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului, este coloana vertebrală. Adam şi Eva au fost prea grăbiţi să-i mănânce fructele, ar fi trebuit să aştepte până când Dumnezeu le-ar fi spus să o facă, să vină momentul.

Acum, acelaşi lucru se petrece cu oamenii. Cei care ştiu să se hrănească cu plexul solar, care e legat de soare, ajung din nou să mănânce fructele Arborelui Vieţii: ei absorb prana, elixirul vieţii veşnice. În timp ce aceia care vor să mănânce prematur fructele celuilalt arbore înainte de a se fi întărit suficient, se expun celor

mai mari pericole. Ei încearcă să trezească forţa Kundalini, ei vorbesc cu şarpele, iar acesta îi împinge spre moarte. Da, moartea spirituală.

Trezirea chakrelor făcută de forţa Kundalini trebuie să se facă cu multă precauţie. V-am dat câteva metode simple pentru a lucra asupra chakrelor Vishuda şi Ajna, şi pot acum să adaug o alta care e valabilă pentru toate chakrele: cântecul. Cântatul produce unde care fac să vibreze centrii subtili ai omului. Evident, nu e vorba a cânta orice şi oricum. Numai vibraţiile produse prin cântece profunde, mistice, pe care le executaţi cu conştiinţa forţei spirituale care o reprezintă, pot începe trezirea acestor centri adormiţi.

Noi avem în Fraternitatea Albă Universală un întreg repertoriu de cântece mistice compuse de Maestrul Peter Deunov. Cântatul e un act sacru, dacă le cântaţi conştienţi, unele cântece vor trezi în coloana voastră vertebrală o forţă vie; această forţă care se ridică soseşte până la cap, pentru a ieşi prin centrul superior. Dacă în timpul cântatului, simţiţi un frison care vă parcurge din picioare până în cap, în lumină şi puritate, aceasta arată cum corpul vostru vibrează o clipă în armonie cu universul. Dar aceasta e o binecuvântare pe care poate nu o cunoaşteţi, încă, sau pe care n-aţi experimentat-o decât fugitiv. Când veţi cunoaşte cu adevărat această senzaţie în plenitudinea sa, veţi înţelege bogăţia şi puterea cântatului pentru dezvoltarea vieţii spirituale.

II. Sistemul Chakrelor

Există un obicei milenar de a arde esenţe sau alte substanţe parfumate în temple şi biserici. Fumul, care se ridică în spirale, e un simbol al urcării forţei Kundalini prin chakre. Cădelniţa cu jăraticul reprezintă

chakra Mulhadhara, şi fumul reprezintă şarpele de foc, Kundalini. Acest simbol al cădelniţei arată că trebuie să aruncăm anumite materii în cămin, şi să alimentăm, pentru ca forţa să se poată ridica. Menţinând tradiţia de a arde esenţe în biserici, creştinismul a conservat ritualuri care i-au fost transmise dintr-un trecut îndepărtat, chiar dacă sensul lor s-a pierdut.

Dacă aruncăm o privire asupra altor tradiţii spirituale, vom găsi această ştiinţă Kundalini sub o altă formă. În tradiţia greacă, de exemplu, ea apare sub forma caduceului lui Hermes cu cei doi şerpi împletiţi în jurul baghetei centrale. Cei doi şerpi sunt Ida şi Pingala, cei doi curenţi care înconjoară canalul Sushuma şi pe care yoghinii îi activează prin respiraţie pentru a trezi forţa Kundalini.

În tradiţia Kabbalistică, regăsim aceeaşi ştiinţă în Arborele Sefirotic cu cei doi stâlpi ai rigorii (pozitiv) şi clemenţei (negativ) situaţi de o parte şi de alta unui stâlp central sau al echilibrului. Doi curenţi coborând din sefirotul Kether trec prin Hokmak şi Binah, se încrucişează în Daath, trec prin Netzach şi Hod şi se încrucişează în fine în Iesod care, simbolic, reprezintă organele genitale.

Dacă mergeţi în Tibet, veţi vedea că arhitecţii tibetani au ascuns această ştiinţă, Kundalini şi chakrele, în felul de a construi edificii sacre pe care le numesc „stupas”. Peste tot, la intrarea sanctuarurilor, mănăstirilor, pe marginile drumurilor, vedem aceste construcţii care au toate aceeaşi structură: o bază în formă de cub, apoi o parte rotundă, sferică, apoi o parte conică, triunghiulară, deasupra căreia se găseşte un element în arc de cerc ca o semilună, iar pe el un ornament în formă de flamă pe care poate fi comparat cu un deget ridicat, sau litera Iod a alfabetului ebraic.

Toată ştiinţa omului şi universului este ascunsă în structura acestor edificii. Într-adevăr, cele cinci forme geometrice corespund, după tradiţia tibetană, celor cinci elemente: cubul - pământului, sfera - apei, conul - focului, semicercul - aerului şi flamei - eterului. Cele cinci forme şi cele cinci elemente corespund în om celor cinci chakre, pentru că tibetanii au redus de două ori două chakre la una singură. Astfel, cubul reprezintă Muladhara şi Svadhisthana reunite, pentru că sunt ambele legate pământului, materiei cele mai condensate. Deasupra se află chakra ombilicală Manipura, reprezentată de cerc; apoi Anahata, chakra inimii, reprezentată de triunghi. Mai sus, chakra gâtului, Vishuda, e figurată de lună, şi ultimele două chakre Ajna şi Sahasrara sunt reunite de asemenea într-o singură figură, cea a flamei.

Fiecare din cei cinci centri este sediul unui Dhyani-Buda sau Buda de meditaţie. Aceştia sunt, începând din centrul inferior: Amoghasiddhi, Ratnasambhava, Akshobhia, Amoghasiddhi şi Vairocana. Cele cinci Dhyani-Buda au fiecare calităţile, virtuţile proprii. Se mai numesc şi Buda ai celor cinci înţelepciuni, pentru că fiecare virtute e considerată ca o înţelepciune.

Cele cinci Dhyani-buda sunt venerate în Tibet, dar deasupra tuturor e venerat Buda Avalokiteshvar. După legendă, el e fiul lui Buda Amithabha, şi a fost primul care a pronunţat pentru prima oară silabele sacre: **OM MANI PADME HUM.** Legenda povesteşte, de asemenea, că într-o zi, pe când privea lumea oamenilor, în faţa suferinţelor şi mizeriei lor, a simţit pentru ei o aşa compasiune, încât capul său s-a făcut ţăndări. Tatăl său, Buda Amithabha, i-a dat atunci zece capete plus al său propriu, în timp ce din corpul lui Avalokiteshvar ieşeau mii de braţe. Astfel, el e

reprezentat cu unsprezece capete şi mii de braţe venind în ajutorul oamenilor.

Iată, în rezumat, cum tibetanii, care au primit aceeaşi învăţătură despre chakre ca şi hinduşii, au exprimat toată această ştiinţă în structura edificilor lor sacre care reflectă structura fiinţei umane şi cea a universului.

Chakrele Ajna şi Saharara:

Trebuie să păstrăm o parte din noi înşine trează, seara, înainte de a adormi, trebuie să vă gândiţi să lăsaţi pe cineva să vegheze asupra voastră în timpul somnului. Iisus a spus: „Vegheaţi şi rugaţi-vă”. Mulţi au crezut că e vorba de a veghea numai în planul fizic, atunci, cei săraci, ca să poată aplica acest percept pe care nu l-au înţeles bine, se trezeau în plină noapte, se extenuau, luptând împotriva somnului, şi sfârşeau stricând ritmurile naturale ale corpului lor... Nu, în alt plan trebuie să fiţi treji; în timpul nopţii trebuie să dormiţi, pentru a lăsa celulele corpului să se odihnească, dar, în acelaşi timp, trebuie să vegheaţi în plan spiritual, adică să vă asociaţi cu cel ce veghează tot timpul, cu cel care nu doarme niciodată...

Absolut imobil şi impasibil, există în voi un Veghetor etern care vede tot, înregistrează tot. Locuinţa sa este între cele două sprâncene, în chakra Ajna. De ce spun impasibil? Pentru că, orice vi s-ar întâmpla, el nu face nimic pentru a vă salva. Dacă sunteţi obinuiţi să observaţi viaţa voastră interioară, veţi simţi că în cele mai rele momente, cineva dinăuntrul vostru observă totul, înregistrează implacabil ceea ce se petrece, dar nu face nimic pentru a vă ajuta... nu e rolul său, şi chiar şi suferinţele

voastre îl fac să surâdă. E inutil să-l rugaţi; el priveşte, observă, înregistrează... şi surâde.

Pentru a putea deveni vigilent, lucid, trebuie să vă concentraţi din când în când asupra centrului Ajna dintre sprâncene, să vă identificaţi cu acest Veghetor etern. Atunci, chiar şi în somn, rămâneţi treji: corpul vostru va dormi, dar spiritul vostru vigilent, treaz, va călători, va întâlni alte fiinţe şi va studia minunăţiile universului.

Putem compara chakra Ajna cu un ochi, cu o bulă de cristal, cu o oglindă magică. Ea are o virtute pasivă, feminină: pe această oglindă se reflectă toate evenimentele universului. Graţie ei, puteţi vedea totul, dar nu puteţi acţiona cum vreţi, nu vi se dă posibilitatea. Ea vă dă viziunea, primiţi imagini, dar nu puteţi schimba cursul evenimentelor sau forţelor. Pentru aceasta, trebuie să ajungeţi la ultima chakră, Sahasrara, care este emisivă, dinamică, masculină, şi care vă dă puterea de a acţiona. Când forţa Kundalini atinge chakra Ajna, Iniţiatul are viziunea clară asupra lucrurilor, dar nu e atotputernic: rămâne încă vulnerabil, expus forţelor contrare, pendulând între bine şi rău. Iată de ce ea trebuie să meargă până sus la Sahasrara.

Când intrăm în templele hinduse, găsim aproape peste tot simbolul lingamului. Lingamul nu e altceva decât o piatră orizontală pe care se ridică o piatră verticală. Piatra orizontală reprezintă principiul feminin, în timp ce piatra ridicată vertical reprezintă principiul masculin. Toţi adepţii, bărbaţi, femei, băieţi, fete se roagă şi se înclină cu veneraţie în faţa acestui simbol pe care îl ornează cu ghirlande de flori, pentru că e reprezentarea generării, a fertilităţi oamenilor şi a zeilor.

Lingamul e un simbol de o mare profunzime. El arată că principiile masculin şi feminin nu trebuie să fie separate ci unite. Ori, la oameni, ele sunt separate. Bărbaţii, femeile nu ştiu să găsească celălalt principiu în ei înşişi, de aceea îl caută în exterior şi se frământă pentru că nu îl găsesc, sau dacă îl găsesc, nu le aduce plenitudinea. Bărbaţii şi femeile nu pot găsi plenitudinea căutând în exterior, ci unind cele două principii în ei înşişi, fiind femeie şi bărbat în acelaşi timp. În acel moment, ei nu mai au nevoie de a se uni exterior cu o fiinţă complementară, sunt completţi: ei au înţelepciunea, forţa, puterea bărbatului şi au tandreţea, delicateţea, puritatea, sensibilitatea femeii; sunt ei înşişi simbolul lingamului, nu le lipseşte nimic, totul li se supune, pentru că ştiu să fie în acelaşi timp emisivi şi receptivi.

Regăsim această polaritate, masculin şi feminin, în chakrele Ajna şi Sahasrara. Piatra orizontală, principiul feminin, este chakra Ajna, chakra care recepţionează, captează, care reflectă. Iar cealaltă, piatra verticală, e principiul masculin, e chakra activă, dinamică, cea care creează, proiectează: Sahasrara. Şi când Iniţiatul ajunge să unească Ajna şi Sahasrara, devine perfect, atotputernic, e ca şi Shiva, posedă lingamul viu.

CUPRINS